

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 725

EEN STRIJD TUSSEHEN 2 KONINGEN

20 cent

Een wasbleek gezicht kwam te voorschijn, het hoofd van een man.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDA
Exploitant voor België H. JANSSENS, Hoveniersstraat 8, LEDEBERG-GENT

NIEUWE SERIE

Een strijd tusschen twee koningen

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE LUIPAARD GEEFT EEN OPDRACHT.

Het was omstreeks tien uur in den avond toen twee goedgekleede heeren uit een taxi stapten, die stilstond op slechts weinige meters afstand van het groote St.-Antonius Hospitaal te Londen.

Een van de heeren betaalde den chauffeur, die dadelijk op zoek ging naar een nieuw vrachtje, en toen gingen beiden met vlugge stap een smalle en nogal duistere straat in, een van die aloude straatjes van Londen, die nog huizen bezitten, dateerend uit den woeligen, onzekeren tijd, toen de strijd ging tusschen Cromwell's Rondkoppen en de aanhangers van den ongelukkigen Karel II, of tusschen de handlangers van Koningin Elisabeth en de vrienden van haar slachtoffer de rampzalige Maria Stuart.

Het was echter duidelijk te zien dat die beide heeren hier geenszins kwamen om hunne blikken te vergasten aan oude gevels, merkwaardige uithangborden of schilderachtige luifeltjes. Ten eerste was het daartoe te donker, ten tweede was het weer alles behalve aantrekkelijk, en ten derde liepen de beide heeren met zulke vlugge stappen voort, dat zij geen tijd konden vinden, hun blikken links of rechts te laten gaan.

Het was overigens duidelijk, dat zij hier zeer

goed den weg moesten kennen, en vaker den voet hadden gezet in deze buurt, een waar doolhof van kronkelende straten en nauwe stegen op nauwelijks honderd meters afstand van breede, gemakkelijke verkeerswegen. En het zou zeker ook niet zoo heel lang meer duren, of deze geheele wijk zou moeten vallen onder de mokers van de sloopers, die hier echter een goed werk zouden verrichten. Want inderdaad, men kon zich nauwelijks een ongezonder, smeriger openstapelende denken van krotwoningen en huurkazernes, als juist in deze buurt, op tien minuten gaans van Piccadilly Circus!

Na ongeveer tien minuten zwijgend te zijn voortgegaan, stonden de beide heeren eindelijk stil voor wat op het eerste gezicht niets anders scheen te zijn dan de deur van een eerwaardig klooster, zich voordoende als een hooge poort, met ijzer zwaar beslagen.

En een klooster was het ook werkelijk! Zeker, in het hartje van de stad Londen, als het ware in het brandpunt van alle leven en vertier stond hier nog altijd een klooster van de Franciscaners, minstens drie eeuwen oud, dat echter sedert lang niet meer bewoond werd door de stille monniken, de oversten en de novieten,

maar dat reeds sedert bijna een eeuw ten prooi was gevallen aan een zeer ordinair huisjesmelker!

Die had aanstonds begrepen, wat er te gebeuren stond in een stad als Londen, die zich om zoo te zeggen zienderoogen uitbreidde. Het zou niet lang duren of er zou een schromelijk tekort zijn aan woningruimte, en dat had de man ook zeer juist ingezien, en het was een goede zet van hem geweest, dat oude klooster te doen verbouwen tot huurkazerne. Men denke hier vooral niet aan een grondige verandering, want de nieuwe eigenaar had slechts datgene doen wijzigen, wat onvermijdelijk noodzakelijk was, en voor het overige was er niet zoo heel veel veranderd, sedert de eerste monnik in dit eerwaardig gebouw in zijn stille cel zijn gebed omhoog zond.

Er waren nog altijd zeer dikke muren, geheimzinnige wenteltrapjes, rijen cellen, waarin alleen de vensters wat waren verbreed, en die thans dienst deden als „een-kamerwoningen” holklinkende gangen, bekleed met blauwe en witte vloertegels, booggewelven, een ontzaglijk groote kelder, zoo groot, dat de zoldering op vele plaatsen gesteund moest worden door mandsikke pilaren, en ook een binnenplaats waar wellicht vroeger boomen hadden gestaan, die echter al spoedig den strijd hadden moeten opgeven tegen Londensche mist, benzinedamp en andere voor haar welzijn ondeugdelijke luchtjes, maar waar men nog altijd overblijfselen vond van een zeer schoone, oude waterput, half ingevallen thans, natuurlijk onbruikbaar geworden, maar nog omgeven door een prachtig gesmeed, ijzeren hekwerk, vanwaar in vroeger tijden de monniken de emmers neerlieten.

Stond men overdag in het midden van deze binnenplaats, en was men begiftigd met een zeer rijke fantasie, dan kon men zich desnoods nog in de middeleeuwen wanen, tenminste wanneer zich geen levende wezens vertoonden.

Want om bijna de geheele binnenplaats heen liep een zuilengaanderij, bijna ongeschonden bewaard gebleven, en slechts op twee plaatsen onderbroken, waar zij ruimte moest laten voor een poort, die onder de gaanderij door de een naar een reusachtige tuinpoort, de ander naar een andere veel kleinere binnenplaats voerde waartoe weer de zware deur toegang gaf, waarvan in den aanhef sprake is.

En heel hoog, rondom, liep nog een tweede maar veel lagere en smallere zuilengaanderij, er hier was op talrijke plaatsen de muur doorgebroken, teneinde er vensters in te kunnen zetten. Op enkele plaatsen waren schotjes neergezet,

gemaakt uit oude pakkisten, maar elders konden de burens, als zij er lust in mochten gevoelen, hun raam openen, eruit stappen op de gaanderij met haar dunne zuiltjes, die meerendeels hun prachtig beeldhouwwerk reeds hadden verloren, en dan een bezoek gaan brengen bij anderen. Deze op ongeveer twaalf meter boven den grond aangebrachte gaanderij werd nergens onderbroken, maar zij was op twee diagonaal tegenover elkander liggende punten te bereiken door middel van een tamelijk steile, houten buitentrap. En zoo talrijke bewoners maakte nog van dezen gemakkelijken weg gebruik, dat de treden geheel hol waren uitgesleten, en men ieder oogenblik moest vreezen, een van die wrakke trappen te zien bezwijken.

Maar van herstelling wilde ook de tegenwoordige eigenaar niet hooren, en alles vervulde langzamerhand, brokkelde af, verteerde rotte weg.

Het klooster had aanvankelijk een zeer groot en hooge zaal bezeten, waar de gemeenschappelijke maaltijden plaatsvonden, en waar bijeenkomsten werden gehouden. De tegenwoordige eigenaar echter, mijnheer Brash, had een geniale ingeving gekregen. Ongeveer op het midden van de hoogte van die zaal had hij een tusschenvloer laten maken, en daarna die beide helften weer voorzien van schotten, gewone houten schotten waardoor hij niet minder dan vier en twintig kamers had verkregen, twee aan twee bijeenhoorend, en dus van tusschendeuren voorzien. In de lengte zoowel als in de breedte, elkaar in het midden kruisend, waren twee smalle gangen vrijgehouden, boven zoowel als beneden, waarop al die vertrekken uitkwamen.

Het was werkelijk een kolossale inval geweest! Het is waar — die tusschenvloer was niet al te stevig ondersteund, en een grondig onderzoek van Bouw- en Woningtoezicht zou het euvel ook wel aan den dag hebben gebracht — maar Brash was een praktisch man, en heilig overtuigd, dat het althans zijn tijd nog wel zou uithouden.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd, dat de bewoners van dit allerzonderlingste woonhuis er wel zeer goed den weg moesten kennen, want anders zouden zij er eenvoudig in verdwaald zijn, als in een onbekend bosch! Niet minder dan ruim achthonderd menschen hokten daar tezamen, in de voormalige kloostercellen, in de houten woonhokjes, in allerlei berguimten, vroegere spreekzalen, kapellen, en zelfs in een gedeelte van den reusachtigen kelder! Tot den geweldigen zolder toe was in kamertjes afgeschoten, die aan de allerarmsten werden verhuurd. En zelfs een flink, gezond man, had

wel tien minuten noodig, om van de geweldige poort tot in een van de verste hondenokjes te komen, die mijnheer Brash verhuurde aan wezens met een onsterflijke ziel.

Moeite om te schellen behoeften deze heeren die in deze omgeving al heel misplaatst schenen, volstrekt niet te doen, want de poort was open en zij kon niet eens meer behoorlijk gesloten worden. Waartoe ook? Welke dief zou het in zijn hoofd krijgen, hier binnen te dringen, en die rampzaligen daarbinnen tot slachtoffers te kiezen?

De heeren keken dus eerst even aandachtig om zich heen, toen duwden zij de eene deurhelft open en traden binnen. Zij bevonden zich aar het begin van een soort van breeden doorgang, met aan weerszijden een smalle, eertijds groene deur.

Zij gingen dien doorgang geheel ten einde, bereikten de eerste, kleine binnenplaats, staken ze dwars over, liepen onder het machtige poortgewelf door, waarboven zich een der vleugels van het kloostergebouw verhief, kwamen aldus op de hoofdbinnenplaats, en liepen zonder een oogenblik te aarzelen ook deze binnenplaats over, voorbij de oude monumentale put, en kwamen zodoende aan het tweede poortgewelf.

Het was hier stikdonker en stil.

Het was duidelijk dat men van dezen toegang slechts zeer weinig gebruik maakte.

Want een toegang was er.

In het midden van de breede, overwelfde gang bevond zich ter linker zijde, een smal, onopvallend deurtje, dat slechts met een klink gesloten was. Hier gierende beide heeren snel binnen, zonder dat iemand hen had gezien, sloten de deur weer achter zich, en stonden nu in zulk een volmaakte duisternis, dat beiden haastig een zaklamp aanknipten, die zij klaarblijkelijk opzettelijk voor dit doel met zich hadden meegenomen.

Zij stonden in een volmaakt kaal vertrek, dat misschien eertijds een wachtzaal was geweest voor de monniken, aan wie de beurt was, de wacht te houden bij de poort, die aan deze zijde buiten de kloostermuren voerde, die reeds sedert lang waren afgebroken, wijkend voor de huizenzee, die telkens verder hare golven stuwde.

Aanvankelijk was het niet goed duidelijk, waarom mijnheer Brash ook dit vertrek maar niet had verhuurd, maar dan bleek spoedig de reden: dit vertrek ontving slechts licht door een zeer nauw spleetje op wel zes meters van den grond, en zelfs de allerarmsten wilden er dus niet aan. Brash had een groot venster willen doen aanbrengen, maar dit was hem juist na-

drukkelijk verboden door de heeren van de bouwerij, die de muren hadden onderzocht, en op deze plaats zoo wankel hadden bevonden, dat het gevaarlijk zou zijn ze te verzwakken door het aanbrengen van groote ramen.

In een hoek van dit kale, kille vertrek met zijn vochtig uitgeslagen muren en zijn steenen vloer vol kuilen, bevond zich een stevige, blijkbaar nieuwe deur, en de heeren die daar stonden, wisten, dat die naar een goed afgesloten deel van den kelder voerde, waar mijnheer Brash zijn wintervoorraden, zijn steenkool en zijn hout bewaarde, en misschien ook wel zijn wijn, maar dat wist niemand met zekerheid, want niemand was ooit in den kelder kunnen binnendringen.

Brash woonde namelijk in een paar kamers van een der kloostervleugels, die het dichtst bij de straat waren, om steeds persoonlijk toezicht te kunnen houden over zijn volkje en te zorgen dat niemand hem voor de huurpenningen bestal.

Het vertrek had echter nog een tweede deur, en deze was het, welke een van de beide bezoekers openduwde.

Zij bleek toegang te geven tot een smalle smerige en duistere gang, en nu werden ook de eerste teekenen van leven zichtbaar en hoorbaar. Nu en dan ging een deur open, een vrouwestem krijschte, een kind huilde, een mannenstem vloekte langdurig, met een diep, schor geluid, men hoorde water neerplassen in een gootsteen, dan weer het geschuifel van een meubelstuk of een heesche lach. De gang bleek tusschen twee rijen van kamers door te loopen, alsof het een hotel ware. Maar nergens sloten die deuren goed, en overal drong dus het licht en het geluid door.

De twee heeren liepen haastig verder, daar zij er blijkbaar niet op gesteld waren om te worden gezien, thans bij het licht van een enkel onnoozel gloeipeertje, hetwelk blijkbaar bedoeld was om de geheele gang te verlichten, maar daarin slechts kon slagen tot op een vijftal meters afstand van de plek, waar het was opgehangen. Begin zoowel als einde van de gang waren in een bijna ondoordringbare duisternis gehuld. En steeds liepen de twee heeren verder, tot de eerste opnieuw een deur opende, ze wees sloot, en toen pas tamelijk ongeduldig en kwaad tot zijn metgezel zeide:

— Ik gaf een lief ding, als de Luipaard einde lijk eens kon besluiten, een andere plaats uit te kiezen voor de besprekingen, Larrick!

De met dezen naam aangesprokene, nog vri jonge man, haalde slechts de schouders op en zei:

— Hij kan hier nu eenmaal gemakkelijk komen, Mushgrave, het moet hier geen vijf minuten

afstand zijn van zijn eigen huis, hij kan de plaats van samenkomst bereiken zonder dat iemand hem ooit te zien krijgt, namelijk onder den grond, en hij is nu eenmaal de chef, wij zijn de ondergeschikten!

Mushgrave, de oudste van de beide mannen, bromde iets voor zich heen, en zeide toen:

— Dat laat hij ons soms maar al te goed bemerken! Wij zijn toch geen slaven, wij doen ons best voor hem, en — —

— Stil toch! fluisterde Larrick verschrikt. De muren hebben hier ooren! En wee ons, als de Luipaard ontevreden over ons zou zijn, of ons zou gaan wantrouwen! Hij betaalt ons goed — en — —

— En hij houdt het leeuwendeel van den buit! knorde Mushgrave.

— Heeft hij daar soms het recht niet toe. Hij is het toch die de goudvinken in het net lokt! Wat zouden wij doen als hij hen niet eerst hypnotiseerde, onder de macht van zijn wil bracht?

— Alles goed en wel — maar wij zijn nu zeker niet uitgenoodigd om een kopje thee met hem te drinken! Hij zal ons wel uitvloeken om die mislukking van gisteren! Alsof het onze schuld was! Alsof je het tegen Raffles kunt opnemen!

— Stil nu maar — dat kun je allemaal aanstonds te berde brengen! viel Larrick hem haastig in de rede. Vooruit — het is nog maar vijf minuten voor het uur!

De beide heeren bevonden zich thans in een blijkbaar weinig gebruikte zijgang, die langzaam helde, benedenwaarts, en waar zij opnieuw hun lantarens moesten gebruiken, want er heerschte hier een Egyptische duisternis.

Na minstens dertig passen stonden zij wee stil, luisterden, en toen richtte Larrick het schijnsel van zijn lamp op een gedeelte van den zijmuur, tusschen twee half verzonken kolommen, bij de zoldering met kapiteelen bekroond en waarvan het doel niet zeer duidelijk was tenzij zij als versiering waren bedoeld.

Maar zij bleken al spoedig een geheel ander doel te hebben! Zij waren eenvoudig de posten van een voortreffelijk verborgen deur, een draaibaar schot, met gewone metselkalk bestreken en in kleur volstrekt niet afwijkend van den muur. Larrick moest zich zoo hoog mogelijk op zijn teenen uitrekken, tot hij het kapiteel van de linksche halve kolom kon bereiken met de vingertoppen, scheen ergens op te drukken en met een zwak zuigend geluid draaide de deur, die ternauwernood een halve meter breed was, op haar hengsels, en liet de beide mannen door.

Mushgrave duwde het deurtje onmiddellijk weer dicht.

Zij waren in een soort keldervertrek, dat overdag misschien een heel klein beetje licht kon opvangen door een rond raampje, ongeveer twee handen breed in doorsnede, en met een tralie-kruis verzekerd. Het was zeker wel vijf meter boven den grond. In een hoek van dit vertrek, schuin tegenover dat kleine venstertje, waar achter een vaag schijnsel te zien was, zeker afkomstig van de enkele lantaren op de binnenplaats, begon een steenen trap, en ook deze daalden de twee mannen af, die hier met hun deftige, dure kleederen al een zeer zonderlinge vertooning maakten.

Veertig treden, bij het licht van hun zaklantarens, de vingerspitsen gesteund tegen den vochtigen muur, om niet uit te glijden over de glibberige traptreden, en toen schenen zij voorloopig het doel van hun tocht te hebben bereikt: een kale kelder, die zich zeer diep onder den grond moest bevinden, en waarvan de muren waren opgetrokken uit de zware, ruwbehouwen steenen, waaruit onze voorouders meestal hunne kelders optrokken.

Een andere uitweg dan de trap naar boven scheen er niet te zijn.

Larrick raadpleegde zijn horloge, bij het licht van zijn zaklamp.

„Geef het sein maar,” bromde Mushgrave fluisterend.

— Nog niet — nog zeven en dertig seconden!

— Hij zal er wel zijn!

— Best mogelijk — maar ik waarschuw niet voor den tijd! En ik zou het ook niet doen, al waren het maar zeven seconden geweest.

Mushgrave bromde ongeduldig, maar hij zeide niets. Het was hier zoo stil dat men duidelijk het tikken hoorde van het horloge, dat Larrick steeds in de hand bleef houden.

En eensklaps klonken kort na elkander drie heldere slagen, als van een klok. Larrick had op een kleinen gong geslagen, niet grooter dan een theeschoteltje, en die hij in zijn jaszak bij zich had gedragen.

Dit was het sein!

De kelder werd plotseling zeer helder verlicht door een schijnsel, dat de beide mannen aanvankelijk met de oogen deed knipperen en dat scheen te komen uit een opening, juist gelijkend op het gat voor een kachelpijp onder een schoorsteenmantel.

Die opening bevond zich iets meer dan anderhalve meter boven den vloer, en bleek te kunnen worden afgesloten door een rooster, dat er uitzag als van een ventilator.

Het was duidelijk, dat dit licht ontstoken was om goed de gezichten te kunnen zien van degenen, die zich in dezen kelder begaven.

Nu verzwakte het een weinig, maar het bleef toch nog sterk genoeg om er duidelijk alles bij te zien, en plotseling klonk een stem, een diepe mannenstem, afkomstig van een onzichtbaar persoon buiten het vertrek:

— Larrick en Mushgrave, ik heb U beiden hier ontboden om uit Uw eigen mond nadere inlichtingen te ontvangen over het gebeurde van gisteravond, en ik hoop, dat jullie in staat zullen zijn, een goede verontschuldiging aan te voeren voor jullie domheid, mevrouw Clifford te laten ontsnappen!

Mushgrave deed zijn mond reeds open, maar Larrick was hem voor en begon haastig:

— Wij verzekeren U, chef, dat ons geen schuld treft! Wij hadden de vrouw van den bankier naar het bewuste huis gebracht, waar zij zou moeten blijven, totdat haar man den losprijs van 20.000 pond zou hebben betaald en waar zij was heengegaan, in ons gezelschap, omdat gij haar daartoe gehypnotiseerd had.

— Dat alles weet ik evengoed, Larrick! viel de stem hem ongeduldig in de rede. Kom ter zake.

— Welnu dan, Mushgrave, ik, O'Connor en Mike Doolittle zaten met haar rustig aan tafel, zij lachte en babbelde opgewekt, toen plotseling de deur openvloog, en twee mannen verschenen, waarvan er eens ons met twee revolvers in bedwang hield, terwijl de ander aanstonds op ons toetrad en ons begon uit te plunderen!

— Ik heb er zeventuizend pond bij ingeschoten! barstte Mushgrave woedend uit.

— Dat is je eigen schuld! zeide de stem koeltjes. Jullie bent lafbekken geweest! Jullie waart met zijn vieren!

— En maar een van ons had zijn schietjzer bij zich! riep Mushgrave met stemverheffing en dat werd hem nog dadelijk afgenomen ook! Neem mij niet kwalijk, chef, wij zijn ten volle bereid om voor U te werken, al hebben wij Uw gezicht ook nooit gezien, maar alles heeft zijn grenzen! Als mij zoo'n grapje nog vaak overkomt, kan ik mij over een maand wel bij het werkhuis aanmelden!

Het bleef even doodstil, en Larrick keek eerst met een zeer verschrikten blik naar den stoutmoedigen spreker, en vervolgens schuw naar de ronde opening, waarachter de stem hoorbaar was.

Eindelijk begon die weer te spreken, koud en dreigend:

— Ik zou je aanraden, Mushgrave, dien toon te laten varen! Ik ben volstrekt niet bang voor een ontmaskering door domkoppen als jij er een bent — maar ik zal geen opstandige taal toelaten! En domooren kan ik niet gebruiken! Bevalt het je niet, tegen een behoorlijk percentage voor mij te werken — pak dan je biezen, maar waag het niet, zulk een toon tegen mij aan te slaan! En dat nog geen vierentwintig uren nadat je Raffles hebt laten gaan! Want hij was het natuurlijk! Je hebt er toch geen seconde aan getwijfeld?

— Geen oogenblik chef! antwoordde Larrick onderdanig. Wij begrepen het onmiddellijk. Nu, de rest is spoedig genoeg verteld. Hij voerde de vrouw met zich mede, terwijl die ander ons met zijn revolvers bleef bedreigen, en nadat hij onze zakken geheel had leeggehaald. Hij moet voor minstens negenduizend pond hebben buitgemaakt!

Weer bleef het even stil en toen klonk weer de diepe stem:

— Dan zal ik jullie in de gelegenheid stellen, die onverschoonbare fout te herstellen! Ik moet dien man tot iederen prijs tot machteloosheid doemen! Hij is slimmer dan heel Scotland-Yard! Ik moet mij voor hem in acht nemen, meer dan voor eenig ander levend wezen! Hij mag mij niet ten tweede male in de wielen rijden! Morgen zal er op de bekende plek een uitvoerige instructie voor jou zijn, Larrick! En wat jou betreft Mushgrave — ik wil je in staat stellen je zeventuizend pond niet alleen terug te krijgen, maar nog heel wat meer bovendien! Ga morgenochtend om tien uur naar de plek, Larrick, en doe nauwkeurig wat ik je in mijn instructie voorschrijf. Mocht het noodig zijn, dan zal ik je tijd en uur voor de nieuwe samenkomst opgeven.

Het werd plotseling weer stikdonker, er klonk een metalig gerucht, toen was het alsof er een ijzeren deur dichtviel, zoodat de vloer er even van dreunde, en het werd stil.

En terwijl Larrick zijn zaklantaren weer ontstak en zich reeds naar de trap spoedde, gromde Mushgrave voor zich heen:

Het was nogal de moeite waard om ons voor zoon onbeduidend praatje en om ons een onverdiend standje te geven een rit van een half uur te laten maken en ons naar dezen stinkenden kelder te laten komen! Die mijnheer, dien wij nooit te zien krijgen moet niet te ver gaan, of.....

Hij hield op, wendde zich aan den voet van de trap nog eens om, richtte het schijnsel van zijn lantaren op de nu duistere, ronde opening in den muur, en mompelde toen voor zich heen:

— Ik zou bij gelegenheid toch wel eens willen zien, wat ik zou ontdekken, als ik dat gat eens wat grooter maakte en erdoor kroop!

HOOFDSTUK II.

De hinderlaag.

Het geval met mevrouw Clifford had zich juis zoo toegedragen, als Larrick het kort en duidelijk beschreven had. Alleen wist het slachtoffer zich daar zelf naderhand niets van te herinneren. Zij was eenvoudig het zooveelste slachtoffer geworden van de hypnotische kracht van een geheimzinnig persoon, aan wie al spoedig door sommige bladen den naam van „Luipaard” was gegeven, en hijzelf scheen dien naam dadelijk te hebben overgenomen en thans kende men hem slechts daaronder.

Er werd in die dagen te Londen over weinig anders gesproken dan over de zonderlinge, beangstigende voorvallen, die zich in de afgelopen weken hadden voorgedaan, en waarbij dan telkens een rijke man of een rijke vrouw zonder eenige voorbereiding, zonder een waarschuwing onder de macht kwam van een zeer sterken wil den wil van dien geheimzinnigen misdadiger, die zijn slachtoffers zorgvuldig uitzocht onder degenen, die gemakkelijk te hypnotiseeren zijn, om vervolgens zijn slag te slaan, als dat slachtoffer willoos was geworden en alles deed wat hem bevolen was.

Op die wijze waren reeds vier, vijf Londenaars van groote bedragen bestolen, nu eens in een auto, dan weder in een afgelegen, duistere wijk, en eenmaal in een gewoon huurhuis, toen de vrouw van den bankier Alwin Clifford aan de beurt kwam.

Er zijn maar weinig zaken geweest, die in de salons in het West End van Londen, zooveel sensatie hebben gewekt, en zoo druk besproken zijn, als de zonderlinge ontvoering van mevrouw Clifford, minder nog om de zeldzame handigheid en de brutaliteit van den aanslag, dan wel om het opzienbarende bericht, dat de misdadigers moeite voor niets hadden gedaan, en dat het „diamanten” halssnoer, waarop de Luipaard het voorzien had, volstrekt niet van diamanten, maar daarentegen van prachtig geslepen kristal vervaardigd was. En zoo woedend was de geheimzinnige hypnotiseur over deze mislukking, dat

hij het feit per advertentie aan de Londenaren bekend maakte, die natuurlijk — leedvermaak is een van de leelijkste hoedanigheden van den mensch — in hun binnenste gnuifden, ofschoon zij luide de arme vrouw beklagden, die daar op zulk een even plotselinge als beschamende wijze aan de kaak werd gesteld. Mijnheer Clifford kwam wel dadelijk met een uitvlucht, die hij aan een met hem bevrienden journalist van de Times suggereerde, en die dan ook in dat blad werd geplaatst, maar het was al te laat, het onheil was geschied, en mevrouw Clifford was belachelijk gemaakt — wel het verschrikkelijkste onheil hetwelk een vrouw zich kan denken, die liever tien malen zou verdrinken, dan zich te voorzien van een reddingsgordel die haar niet zou staan.

Intusschen — de Luipaard was er niet de man naar, genoeg te nemen met zulk een tegenslag, dien hij onmogelijk had kunnen voorzien, hij hield dus mevrouw Clifford eenvoudig vast, noodigde mijnheer Clifford uit, een losprijs van 20.000 pond voor haar te betalen, en zou die zeer waarschijnlijk ook wel in handen hebben gekregen, als niet een zekere al even geheimzinnige, en toch welbekende Londenaar hem op het laatste oogenblik den voet had dwars gezet, en de gehypnotiseerde vrouw als het ware onder den neus van zijn handlangers had weggehaald, die bij die gelegenheid ook een veer hadden moeten laten, in den vorm van goedgespekte portefeuilles, kostbare dasspelden, en andere verhandelbare sieraden.

Die man was John Raffles. En de Luipaard wist dat het John Raffles was. Deze had er trouwens zelf geen geheim van gemaakt. Mevrouw Clifford was weer veilig bij haar man gebracht, Raffles was teruggezonden in den nacht, die wel ondoordringbaar scheen, en waarin hij met het grootste gemak scheen te kunnen verdwijnen, en het Londensch publiek had weer een zeer schoone gelegenheid, lastige gappingen in de salonconversatie aan te vullen

En daar Raffles zich reeds bij een vroegere gelegenheid eveneens met de lucratieve ondernemingen van den Luipaard had bemoeid, zoo zal het den lezer wel aanstonds klaar zijn, waardoor het kwam dat deze laatste zich bevond in een gemoedstoestand, als die wij in het eerste hoofdstuk hebben trachten af te schilderen.

En daar de Luipaard een tamelijk streng meester was, die zich wist te doen gehoorzamen, zoo behoefde het ook geen verwondering te wekken dat zijn handlanger Larrick den volgende dag zeer nauwkeurig zich aan de afspraak hield, en de instructie in ontvangst ging nemen, die hem was toegezegd. Het zag er heel eenvoudig uit, het was weinig ingewikkeld — en toch had Larrick zelfs niet bij benadering kunnen zeggen, langs welke lijnen van geleidelijkheid dit korte briefje hem eigenlijk bereikte. Er moesten eenige tusschenpersonen zijn, maar het stond voor hem vast, dat die al evenmin iets konden verklaren. Misschien zagen zij wel het eene einde van het snoer, waar mijnheer Larrick stond — maar van het andere einde, het begin hadden zij geen begrip — dat lag verborgen in de dikke duisternis van het ongewetene.

Larrick overtuigde zich natuurlijk allereerst of de instructie authentiek was, dat wil zeggen of zij het geheime merkteken van den chef in een der hoeken bevatte. Pas toen hij zich daarvan had overtuigd, begon hij te lezen.

De instructie, met de schrijfmachine getikt, en in dat opzicht dus al zeer prozaïsch, luidde aldus:

„Houdt het huis van Clifford nauwkeurig in het oog. Let op allen die er in en uit gaan. Het is duidelijk dat R. in den eersten tijd zijn hulpvaardige bescherming aan den bankier en zijn vrouw zal blijven wijden, daar hij in de meening zal verkeeren, dat ik mij niet voor geslagen houd, en wraak zal willen nemen over de mij toegebrachte nederlaag — waarin hij wel eens gelijk kon hebben.

Stel den gewonen inlichtingsdienst in, volgens de bekende methode, zoodat ik onmiddellijk bericht kan ontvangen, wanneer er iemand het huis in of uit gaat, die je ook maar in het minst verdacht voorkomt. Zorg dat je jongens of mannen hebt, die zoo'n verdachte dadelijk kunnen volgen, wanneer dit noodig mocht zijn. Bericht mij voorts om de zes uren, tot twaalf uur in den nacht, wat je gedaan en gezien hebt.”

De Luipaard.

Larrick gromde mismoedig, terwijl hij de instructie zorgvuldig opvouwde en bij zich stak.

Dat was nu weer een van die opdrachten, waaraan hij een broertje dood had. Wachten en nog eens wachten. Om de zooveel uren verslag uitbrengen. En met het vooruitzicht, dat al die moeite vruchteloos zou zijn.

Zonder zoover te gaan als zijn collega Mushgrave, die er werkelijk ernstig aan scheen te denken, in openlijk verzet tegen den chef te komen, begon mijnheer Larrick toch te vinden, dat de medaille ook hare keerzijde had, en dat men niet louter voor zijn plezier een helper was van den machtigen hypnotiseur.

En toch was het voorloopig niet veilig, te deserteeren. De arm van den Luipaard strekte ver, en bovendien — wie kon zeggen of deze niet binnenkort een slag zou weten te slaan, die hem en ook zijne handlangers ruimschoots schadeloos zou stellen voor de geleden verliezen.

Dit overdenkende, en zijn lot voorloopig met berusting en hoop op de toekomst aanvaardend, keerde Larrick op zijn schreden terug, of liever hij stapte bij de eerste de beste halte op een bus, waar tamelijk erg gedrongen werd om een plaatsje. Hij slaagde er echter in, zich naar het imperiaal op te werken, en gedurende de twintig minuten, welke de bus noodig had om hem naar het centrum van de stad terug te brengen, dacht hij na over de beste wijze, om zich van zijn taak te kwijten.

Even voor het eindpunt liep hem een werkmans voorbij, die tamelijk ruw tegen hem aanbotste, grijnslachend een soort van verontschuldiging prevelde, die niet veel beter was dan een tweede beleediging, en toen het trapje afdaalde.

Onder andere omstandigheden zou Larrick het er zeker niet bij hebben gelaten, want laf was hij zeker niet, en hij was een uitstekend bokser, maar wanneer de Luipaard je eenmaal een opdracht had gegeven, dan luidde het pa rol — alles voor hem en niets voor je zelf! Dan moest men zich in allerlei vernederingen en teleurstellingen schikken, totdat het groote doel eenmaal bereikt zou zijn!

Even voor hij zou uitstappen stak Larrick de hand in den zak, waar hij zooëven nogal achteloos, de instructie had weggeborgen. Onmiddellijk vertrok zijn gelaat krampachtig en werd doodsbleek onder den invloed van een heftigen schrik.

Het kleine papier was verdwenen!

Onmiddellijk beseffende, welk groot gevaar hieruit zou kunnen voortvloeien, als anderen dit papiertje vonden, vooral wanneer men wist wie de verliezer was, begon hij met koortsachtige haast in al zijn zakken te zoeken en toen slaakte

hij een zoo luide, kreunende zucht van opluchting, dat een paar bakvischjes tegenover hem onbeschaamd begonnen te gichelen, onder het bijwerken van hun lipjes.

Want hij had, en daarvoor mocht de hemel worden geprezen, het kostbare papiertje teruggevonden!

— Ik meende toch zeker te weten dat ik het in mijn rechter binnenzak had geborgen! mompelde hij voor zich heen. Nu, ik schijn mij te hebben vergist, des te beter. Dat was me een angst! Stel je voor dat iemand mij toevallig dat ding had zien lezen, gezien had hoe ik het verloor, en het mij terug had willen bezorgen! Als hij dan uit nieuwsgierigheid onderweg een blik had geslagen op den inhoud — neen, ik mag er zelfs niet aan denken, wat dan de gevolgen hadden kunnen zijn!

En nog altijd bleek, schichtig om zich heen ziende, bergde hij het papier weg, maar nu wat minder nonchalant dan de eerste maal, binnen in zijn sigarenkoker, die hij in zijn binnenzak deed, waarna hij zijn colbert stevig dichtknoopte en daarover zijn overjas.

En niet zoodra was hij van de bus gestapt of hij begon reeds aan de taak die hem was opgedragen. Voor een man als Larrick valt het in een millioenenstad als Londen al heel gemakkelijk, zich de noodige helpers te verschaffen, die voorzien zijn van een ruim geweten, en tegen contante betaling gaarne iets verrichten, dat bij een nauwkeurig onderzoek waarschijnlijk de toets van het oirbare niet zou kunnen doorstaan. Maar nietwaar, bij het tegenwoordige, jachtige leven, vindt men niet den tijd voor zulk een grondig onderzoek — men neemt liever dadelijk aan — en wat kan het te beduiden hebben, op wacht te moeten blijven staan in de buurt van een heerenhuis aan de King Alberts Lane?

Dit recruteeren van het kleine spionnenleger-tje nam ongeveer een uur in beslag. Want Larrick kende de adressen, liep hier een steeg, daar een wat bredere straat in, had nu eens in een wijnhuis een kort, gefluisterd gesprek met een jongen van een jaar of veertien, dan weer in de launch van een deftig hotel een even kort en even zacht onderhoud met een wel wat al te elegant gekleed jongmensch. Het was duidelijk dat hij hen allen reeds goed kende, en slechts eenmaal ving hij bot, niet omdat de gevraagde niet wilde, maar eenvoudig omdat hij niet kon, daar hij zijne kostbare diensten reeds aan iemand anders had verhuurd.

En na dat uur trok de eerste divisie naar de vuurlinie, dat wil zeggen naar het prachtige huis van Clifford, den bankier en effectenhandelaar,

waarvan de ingewijden niet goed konden begripen, hoe de bewoner zich daar kon handhaven, want er werden sedert eenige weken op de beurs zonderlinge geruchten vernomen aangaande de betaalkracht van mijnheer Clifford, die zich aan zeer gewaagde speculaties scheen te buiten te gaan.

Die eerste divisie bestond slechts uit twee personen, een straatjongen van twaalf jaar ongeveer, met een bleeke, weinig vertrouwen inboezemende tronie, en een oude, slordig gekleede man, die niets om handen scheen te hebben, en zich misschien uit verveling den tijd kortte met bedelen, welke bezigheid hij echter met niet al te groote overtuiging uitoefende.

Dat was tegen een uur of twaalf in den morgen. De billijkheid gebiedt dus, te erkennen, dat mijnheer Larrick niet had stilgezeten, en zijnen tegenwoordigen chef waar voor zijn geld gaf. Hij overtuigde zich in persoon, dat men zijne bevelen stipt had opgevolgd, natuurlijk wel zorgdragende, dat hij zelf buiten schot bleef, en niet gezien kon worden van een der ramen van het groote heerenhuis uit, want al had mevrouw Clifford zich ook bevonden in een toestand van hypnose, toen zij zich in de macht van Larrick en zijn mannen bevond — het was toch mogelijk dat zij hem bij een vroegere of latere gelegenheid gezien had, of zich zijn trekken zou herinneren. Zelfs de kans moest hij tot iederen prijs pogen te vermijden.

De waarheid is, dat mijnheer Larrick zich eigenlijk niet heel erg gerust gevoelde. Er was iets in hem, dat hem zeide, voorzichtig te zijn. Ditmaal zouden de zaken wel eens niet zonder kleerscheuren voor hem en zijn vrienden kunnen afloopen. Eenmaal had Raffles er zich mede vergenoegd, hem en zijn vrienden te berooven, bijwijze van straf — maar wat waarborgde hun, dat hij het ten tweede male nog eens zou doen, en hen niet zou uitleveren aan de politie, die niet gekscheert, waar het deze soort misdrijven betreft, die gewoonlijk zwaar worden gestraft? En hij besloot dan ook, in dit geval niet al te ver te gaan, en een oog in het zeil te houden. Hij was volstrekt niet voornemens, voor een ander de kastanjes uit het vuur te halen! Het bleek soms toch al, of de dienstbaarheid ten behoeve van den Luipaard niets dan teleurstellingen en geldelijk verlies opleverde. Mushgrave sloeg de verzenen reeds tegen den prikkel . . . dat was waar ook, Mushgrave mocht in deze zaak ook wel eens de handen uit de mouwen steken. Hij zou hem opdragen, de achterzijde van het huis in het oog te houden, want voor een man als Raffles was het niet zoo moeilijk, daar binnen te gaan, aan de zijde van den tuin,

en in een of andere vermomming. Dat zulk een uitgang er was — in een zijstraat, Larrick had alle redenen om het zeer nauwkeurig te weten want het was juist door deze deur dat de gehypnotiseerde mevrouw Clifford op dien gedenkwaardigen avond het huis had verlaten zonder dat iemand het bemerkte voor het te laat was!

Mushgrave zou zeker wel protesteeren tegen een opdracht, die hij zijne talenten onwaardig zou achten, maar Larrick zag niet in, dat hij a het vervelende werk alleen zou moeten doen terwijl mijnheer Mushgrave langs het Strand kon flaneeren, keurig gekleed, als een echte dandy om sigaretjes te rooken en onbeschaamd naar de mooie vrouwen te kijken.

Zoodra hij zich dus had overtuigd dat de grijsaard en de knaap, als de beide polen van het menschelijk leven, ieder aan een kant van het huis hadden postgevat, om goed de voordeur in het oog te houden, verhaastte hij zijn schreden, riep een taxi aan, en reed linea recta naar het huis van zijnen medeplichtige, die een alleraardigst flat van vier vertrekken bewoonde op de derde verdieping van een groot, modern huurhuis in een der zijstraten van Oxford Street, niet zoo heel ver van de plek, waar het geweldige gebouw stond, waarvan de twee benedenste verdiepingen geheel in beslag waren genomen door de Windsor Club — de befaamde Londensche Club, waarvan John Raffles, onder den naam van Lord William Aberdeen, Vice-President was.

Hij vond Mushgrave aan de lunch, in een niet bepaald zonnig humeur, dat er niet beter op werd, toen hij vernam van de opdracht, die Larrick hem kwam geven.

Hij legde zeer nadrukkelijk mes en vork terzijde, en zei, den ander strak aanziende:

— Luister eens Larrick, dat begint mij te vervelen! Het heet dat jij de luitenant bent van den Luipaard — en dat wil ik graag aannemen, maar je vergist je, als je denkt in mij een re-cruut te mogen zien! Want als jij luitenant ben — dan beschouw ik mijzelf minstens als kapitein! Ben ik duidelijk?

— Jawel, je woorden zijn niet voor tweërlei uitlegging vatbaar! antwoordde Larrick koeltjes. Intusschen — ik heb instructie van den chef . .

— Ik lap jouw instructie aan mijn laars! viel de eenzame luncher kwaadaardig uit. De heele zaak begint me de keel uit te hangen. Wat is dat voor een handelwijze om een man van mijn capaciteiten als schildwacht te gebruiken! Ken ik soms niets beters? En als het mij niet meer inbrengt, dan een verlies van 7000 pond sterling, dan pas ik ervoor, om nog langer voor dien kerel te werken!

— Ik zou wat op mijn woorden letten, als ik jou was Mushgrave, zeide Larrick ijskoud. Ze mochten hem eens ter oore komen — en hij heeft een langen arm!

— Voor mij niet lang genoeg! gromde de ander, terwijl hij woedend weer begon te eten.

— En wat je klacht betreft, ging Larrick voort, zonder op deze woorden acht te slaan, welke ezel krijgt het ook in zijn hersens, des avonds met een kapitaal van 7000 pond in zijn binnenzak te loopen?

— Het waren niet louter contanten — ik reken er mijn juweelen, mijn ringen, mijn dasspeld bij!

— Klaag dan niet over den chef, wiens schuld het niet was — maar tracht ze terug te krijgen van Raffles! Daarom kom ik je juist in staat stellen! drong Larrick aan.

Maar Mushgrave wierp hem een eigenaardigen, loerenden blik toe, en zeide schouderophalend:

— Waarom stel je me niet liever voor, mijn geld op de maan te gaan zoeken? Neen, Raffles is niet het adres — ik weet wel een beter! Ik weet er een, waar ik me ruimschoots schadeloos zal kunnen stellen!

Larrick keek zijn etenden collega een tijdje lang zwijgend aan, en zeide toen hoofdschuddend:

— Ik weet niet precies wat je van plan bent, Mushgrave, maar ik raad je dringend aan — neem je in acht, man! Geen van beiden hebben wij den Luipaard nog gezien, maar ik zeg je — hij is machtig! Hij is machtig en zeer gevaarlijk, en wee dengeen, die hem in de wielen tracht te rijden!

— Van zijn macht heb ik anders nog niet veel gemerkt! hoonde Mushgrave. De twee laatste ondernemingen zijn op een totale mislukking uitgelopen! Hij kan de menschen hypnotiseeren — en dan komt Raffles, en die maakt alles ongedaan! En als die zich met onze zaken blijft bemoeien, dan kan ik evengoed om een baantje als busconducteur gaan colliciteeren! Tegen Raffles kan hij toch niet op, op den duur!

— Dat is niet zoo heel zeker! hernam Larrick hoofdschuddend. Ik ben overtuigd dat wij nog niet al zijn middelen kennen! Hij heeft heel wat pijlen op zijn boog! Bedenk toch eens, dat hij al twee huizen kwijt is, waarin hij nooit meer iets kan ondernemen — en toch gaat hij rustig verder! Ieder ander zou zich voorgoed gekortwiek zien, en er de zaak bij neergooien. Hij niet — hij gaat rustig zijn gang! Geloof je dat het iemand die niet zoo geniaal is als hij, gelukken zou, om zoolang onontdekt te blijven, en een

legertje van helpers instructies te geven, zonder dat iemand hem ooit gezien heeft?

— Dat zal misschien zoo lang niet meer duren! bromde Mushgrave, niet overtuigd.

Larrick keek hem wel een volle minuut aan zonder een woord te spreken, haalde toen de schouders op, en vroeg eindelijk:

— Je doet het dus niet?

— Je hebt goed geluisterd! Neen, ik doe het niet Larrick! Dat zijn geen baantjes voor mij! Ik ben in staat tot iets beters! Zoek een ander op — die geduld heeft om daar uren te blijven wachten! Want dat zeg ik jullie — als je denkt

dat Raffles daar in en uit zal komen loopen als in een postkantoor, dan kun je lang wachten!

Larrick greep zijn hoed en stok en zei koeltjes, zich naar de deur wendende:

— Het is goed! Ik zal het aan den chef rapporteeren, adieu!

Hij ging weg en sloot de deur.

En Mushgrave keek eenige oogenblikken naar die gesloten deur, nam een hap, spoelde die weg met een glas voortreffelijke ale, en zei grinnkend:

— Dan moet je het gauw doen, vriend Larrick — dan moet je het gauw, heel gauw doen!

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar.

De DUBEC No. 3 zijn met goud mondstuk.

HOOFDSTUK III.

HET GAT IN DEN MUUR.

Het kon omstreeks half tien in den avond van denzelfden dag zijn, toen twee mannen, zeer eenvoudig gekleed, en er uitzien als werklieden, die zich een beetje mooi hadden gemaakt voor een bioscoop of een schouwburg, zonder overhaasting liepen voorbij de breede deur van het oude monniksklooster, waarvan reeds vroeger gewaagd werd.

Zooals steeds, stond ook nu die deur open en na er eenmaal voorbij te zijn gegaan, keerden de beide mannen weer op hun schreden terug, en traden door de poort in de duisternis van den overwelfden doorgang.

Die twee mannen waren John Raffles, en zijn trouwe metgezel Charles Brand.

En het zou wel zeer moeilijk gevallen zijn zelfs aan den besten vriend van de Windsor Club, in dien grofgebouwen werkman den edelman te herkennen, die op zulk een waardige wijze de plaats van den voorzitter bij diens afwezigheid wist te bekleeden.

— Het is hier stikdonker! fluisterde Raffles na vergeefs gepoogd te hebben, de duisternis met zijn scherpe blikken te doorboren. Zijn we op den goeden weg, Brand?

— O ja, daarvan ben ik zeker! Hier gingen zij binnen. Ik kan wel niets zien, maar wij kunnen onmogelijk ergens tegenaan loopen en aanstonds bereiken wij de binnenplaats en wordt het wat lichter. Loop dicht tegen mij aan, dan raken we elkaar niet kwijt.

De twee mannen gingen dus verder, voorzichtig, zonder iemand tegen te komen en bereikten de binnenplaats, waar een zwak schijnsel gloorde.

Ook hier was geen teeken van leven te bespeuren. Het was alsof het geheele, sombere gebouw uitgestorven was. Doodelijk vermoeid van den arbeid, schenen de meeste bewoners in een soort van bewusteloosheid geraakt te zijn. Slechts heel in de verte hoorde men een klein kind erbarmelijk huilen, nu en dan overstemd door de ruwe scheldwoorden van een dronkaard, en dan werd alles weder stil.

— Wij moeten nu oversteken, schuins, tot wij de poort aan de overzijde hebben bereikt! fluisterde Brand heel zacht.

— Wat is dat voor een zwart ding, dat ik daar midden op de binnenplaats zie?

— Een put, en een prachtige, nog niet volkomen vernield! gaf Brand ten antwoord.

— Die zullen wij dan overdag eens opnieuw gaan bezichtigen! zeide Raffles met een glimlachje, en vast voornemens, als groot liefhebber van dergelijke oudheden, die put te gaan bezichtigen, maar dan onder geheel andere omstandigheden.

Zij waren nu reeds door de poort gegaan, die de kleine van de groote binnenplaats afscheidde, en liepen nu haastig over deze laatste, voorbij de put totdat zij het tweede poortgewelf bereikten.

Hier stonden zij opnieuw stil om te luisteren. Maar in dit gedeelte van het eeuwenoude kloostergebouw kwam, zooals reeds werd opgemerkt slechts zeer zelden een van de bewoners, tenzij zij er bepaald om een of andere reden moesten zijn.

En Brash, de huiseigenaar, had ten stelligste verboden, dat iemand van de kleine, lage deur gebruik zou maken om zich naar een van de woningen te weerszijden van de smerige, duistere en vochtige gang te begeven, die pas verderop weder dwars door den vleugel heenliep. En niemand kwam ook in de verzoeking om dit te doen, daar het een omweg zou beteekenen.

Raffles had met zijn aan de duisternis gewende oogen, het deurtje al heel spoedig opgemerkt, dat zich in een der wanden van den poortdoorgang bevond, en vroeg zacht:

— Moeten wij daar in?

— Ja. Hierin zijn zij ook verdwenen. Houdt je zaklantaren maar gereed, want daarbinnen is volstrekt niets te zien.

Een oogenblik daarna stonden de beide vrienden naast elkander achter de weder gesloten deur in het kale voorvertrek, met zijn kleine zeer hoog aangebrachte smalle raampjes en zijn steenen vloer vol holten en kuilen.

Brand knipte heel even zijn zaklantaarn aan, om de tweede deur te kunnen vinden, die naar de gang voerde, en toen liepen zij daar in de duisternis onhoorbaar op toe, opende ze, en bereikten aldus weder het bewoonde gedeelte van het reusachtige gebouw.

Hier en daar was een lichtschijnsel zichtbaar onder een deur, men hoorde klijvende vrouwenstemmen, waartusschen plotseling het bulderend

gelach van een dronkaard opklonk, misschien dezelfde, die zooeven het kind had geslagen, een schelle meisjesstem zong, ergens in de hoogte, een variétélidje, en tot tweemaal toe liepen hun in de halve duisternis gedaanten voorbij, die hier zeker thuisbehoorden, en zelfs niet de geringste notitie van hen namen. Er woonden in dezen enkelen vleugel ruim 130 personen, kinderen inbegrepen, en men had waarlijk wel iets anders te doen dan nauwkeurig acht te geven wie er in en uit ging, en al had men dat willen doen, het zou onmogelijk geweest zijn wegens de heerschende duisternis.

— Je hebt ze dus zoover kunnen volgen? vroeg Raffles fluisterend, toen Brand opnieuw even stilstond.

— Nog heel weinig verder — ga maar mede — daar is de deur van het andere einde al. Wij moeten die deur hebben, die naar een weinig gebruikten zijgang voert.

De deur ging al open, en de beide mannen liepen, thans zonder iets te zeggen, vlak naast elkaar en met hun lantarens ontstoken, de flauwtjes hellende gang af, met de verzonken kolommen in den muur.

En weer stond Brand stil, keek even om zich heen, en zeide toen zacht, als vreesde hij dat iemand hem kon hooren:

— Hier moet het zijn — tusschen deze beide halve kolommen moet een deurtje zijn, want daardoor verdwenen zij. Verder heb ik niet durven gaan. Ik heb nog getracht om de deur te openen, maar het wilde mij niet lukken.

— Hoe heb je hen kunnen bespieden?

— Er was een smalle scheur in het hout van de deur waardoor wij zooeven deze gang zijn binnengetreden.

— Prachtig, dan zullen wij eens zien, wa wij met deze geheime deur weten te bereiken. Er is niets wat altijd zoozeer mijn belangstelling heeft gewekt, als zoo'n geheime uitgang! Ja onze voorouders wisten wel, hoe zij zoiets moesten maken! Nog na eeuwen werkt zulk een stevig en meestal toch zeer eenvoudig mechaniek!

— Ik kan je een klein eindje opweg helpen — ik geloof te hebben gezien hoe een van de mannen zich oprichtte om heel hoog te kunnen reiken, juist even voor zij beiden uit het gezicht verdwenen.

— Dan was het natuurlijk op een van die kapiteelen voorzien! zeide Raffles, opziende naar de prachtig bewerkte patronen van de halve kolommen. Het volgende oogenblik rekte hij zich zoo ver hij kon uit, en zijn vingers gleden wel tien minuten achtereen tastend langs die krullen en versierselen. Reeds wilde hij het

opgeven, en het elders probeeren, toen plotseling, met een zwak zuigend geluid het deurtje tusschen de beide kolommen openklapte en hun doorgang bood. Een koude windstroom kwam hun tegemoet.

Onwillekeurig huiverde Brand even, toen hij in de stikdonkere ruimte keek, aan gene zijde van de deur.

Maar reeds was Raffles naar binnen gegaan en had het deurtje weer dichtgedrukt, niet echter dan nadat hij zich had overtuigd, dat er aan de binnenzijde een soort van koperen grendel was, of een klink, die men eenvoudig maar had op te lichten, om de deur van deze zijde af weer te openen. Men moest altijd zorgen voor een veiligen aftocht!

Raffles zoowel als Brand hadden hun lantarens weer even gedoofd, en bemerkten, zoodra hun oogen aan de duisternis gewend waren, het kleine keldergat met de gekruiste tralies ervoor.

— Dat moet op de binnenplaats uitkomen! mompelde Raffles, na eenigen tijd naar dat kleine, flauwtjes zichtbare gat te hebben opgezien.

— Ja, dat heb ik ook uitgerekend! Het komt uit in den linker hoek van de groote binnenplaats. Wij moeten ons hier onder het hoofdgebouw bevinden.

Raffles stak een lucifer aan en bij het zeer flauwe licht daarvan keek hij rond. Bij dat schijnsel zag hij de steenen trap, en dadelijk zei hij:

— Die zullen wij afmoeten, want er is hier verder niets te zien.

En zwiingend begonnen zij af te dalen. Zij liepen op eenigen afstand van elkander, en ook op alle gebeurlijkheden voorbereid, dat wil zeggen, dat zij hunne revolvers bij de kolf vasthielden, na zich hun zaklampen met den haak op de borst te hebben bevestigd, teneinde beide handen vrij te hebben.

Nu en dan stonden zij stil om te luisteren, maar volstrekt niets liet zich hooren.

En eindelijk waren zij beneden, in den tweeden kelder, waar het koud was en somber, en waar een mufte lucht hing. In het eerste vonden zij volstrekt niets bijzonders en zij waren juist zoekende naar een anderen uitgang, toen Brand een lichten kreet slaakte, en wees naar een plek van den tegenovergestelden muur.

De muur was hier aangetast, blijkbaar met een houweel, dat een eind verder op den grond lag, en toen Raffles het licht van zijn lantaren op dien muur richtte, zag hij een zeer groot gat, en vlak daaronder een stapel netjes op elkaar gestapelde muurstenen, benevens een hoopje kalk. Hij trad omzichtig naderbij, na Brand een

veelbeteekenden blik te hebben toegeworpen, die zeer verwonderd de laatste trede van de trap was afgedaald en op den muur toeliep.

Het was duidelijk te zien dat dit gat nog pas zeer kort geleden was gemaakt. Iemand had in den hoop met kalk getrapt, waarschijnlijk om zich door het gat te kunnen heenwerken en de afdruk van zijn voet was zoo duidelijk merkbaar alsof het geen tien minuten geleden gebeurd was — —

De beide vrienden keken elkander eenige oogenblikken zwijgend aan, en toen vroeg Brand heel zachtjes, onwillekeurig de kolf van zijn revolver stevig omklemd houdend:

— Wat kan dat te beduiden hebben?

Raffles gaf niet aanstonds antwoord, maar bekeek zeer aandachtig den muur.

Toen pas gaf hij ten antwoord:

— Hier moet vroeger een volkomen ronde en kleine opening zijn geweest! Zie maar, je kunt de bovenste ronding nog duidelijk onderscheiden! De man, die dit werkje heeft opgeknapt, heeft natuurlijk dit gat verwijfd, maar alleen aan de onderzijde.

— Vermoedelijk was dit het vertrek waarin de chef, de Luipaard, zooals hij zich laat noemen gesprekken voerde met zijn ondergeschikten en hun instructies gaf. Brand, ik weet niet wat het is, — maar ik heb het gevoel van naderend onheil!

— Wel, ik loop al een kwartier rond met het gevoel of ik levend in een grafkelder zit opgesloten! zeide Brand huiverend. Waarom zouden ze dat gat hebben verwijfd, wat beteekent het?

— Er is maar één oplossing voor, Brand, antwoordde Raffles na eenig nadenken. Een van de mannen, die in dienst zijn van den Luipaard, heeft diens geheim willen doordringen, hij heeft willen weten wat er aan de andere zijde van dezen muur zich bevond, hij hoopte zeker aldus het huis te bereiken van den geheimzinnigen opdrachtgever — en, wie weet, hem wel te dwingen tot geldelijke concessies, waartoe de aanvoerder wel bereid zou zijn, uit vrees, zijn geheim te zien verraden.

— Een gevaarlijk werkje! mompelde Brand

— Zeer gevaarlijk, Brand! De man die dat ondernam, was heel onvoorzichtig!

— Wat ben je voornemens?

— Wel, natuurlijk moeten wij op onze beurt eens onderzoeken wat er zich achter dit gat bevindt.

— Zou het voor ons minder gevaarlijk zijn denk je? vroeg Brand lakoniek.

— Dat zou ik niet durven zeggen, maar het moet gedaan word.

— En als de man die dit deed nu eens niet langer dan een half uur geleden ophield met dit werk?

— Wel, dan vangen wij misschien twee vliegen in één klap! Zoo, en nu zal ik het licht van mijn lamp eens door die opening richten!

Hij trad voor het groote gat, en deed het licht van zijn lamp naar binnen stralen.

Zoover hij kon zien, strekten zich de wanden uit van een gang of tunnel, bijna kaarsrecht over een lengte van zeker wel vijftig meters, om dan flauwtjes naar rechts af te buigen.

De wanden waren kurkdroog, ondanks den blijkbaren ouderdom van de gang, en deze was dus blijkbaar in het gesteente uitgehouwen, wie weet ten koste van hoeveel jaren moeilijken arbeid.

Brand wilde juist een vraag stellen, toen Raffles plotseling met een sissenden klank in zijn stem beval:

— Steek je lamp weg!

Hijzelf doofde onmiddellijk het licht, en de beide vrienden stonden opnieuw in een zoo volkomen duisternis, dat zij elkander volstrekt niet konden zien, al raakten zij elkander ook aan.

Brand spande zich tot het uiterste in om iets te hooren, maar het was hem volkomen onmogelijk.

Toch was het duidelijk dat Raffles gevaar had vermoed.

Al zag hij hem niet, Brand kon zich voorstellen hoe hij daar voor het gat stond, een beetje gebukt, alle spieren gespannen als stalen veeren, als een roofdier, dat op het punt staat, zijn sprong te doen.

En nu — nu meende Brand ook iets te hooren, maar zeer onduidelijk, en blijkbaar op zeer verren afstand.

Het klonk als schuifelende voetstappen, over ruwe steenen.

Het geluid kwam naderbij, maar dat was pas na enkele minuten vast te stellen, want het werd blijkbaar op verren afstand veroorzaakt.

En ineens hield het op.

Het was doodstil, maar niet langer dan een seconde.

Toen hoorde Brand een geluid, dat hem ondanks zichzelf deed sidderen. Het gelek op een plomp in water — —

Ja, het was alsof een zwaar voorwerp in water viel — —

Bijna onmiddellijk daarna begon het sleepend geluid van de voetstappen weer, maar nu sterven zij weg, en veel sneller dan zij gekomen waren.

Er konden zeker geen dertig tellen verlopen zijn, sedert Brand het geluid voor het eerst

hoorde — en nu was het weer stil, doodelijk stil.

En de stem van Brand was schor en nauwelijks verstaanbaar, toen hij zijn hand op den arm van Raffles legde, en vroeg:

— Wat was dat? Wat was dat geluid?

— Ik weet het niet, maar wij moeten het onmiddellijk onderzoeken! antwoordde Raffles kortaf. Door dat gat, en die gang gevolgd! Ik vrees, Brand, ik vrees dat die nieuwsgierige al geboet heeft voor die nieuwsgierigheid! En wat ik nog slechts vermoedde, kon wel eens waarheid worden: de Luipaard is meer en erger dan een dief, een roover — hij is een moordenaar!

Zonder zich te bekommeren om wat er kon volgen, knipte Raffles zijn zaklamp weer aan en kroop door het gat in den muur.

En Brand liet geen tijd verloren gaan, maar volgde hem aanstonds, en dadelijk daarop begonnen de beide mannen zoo vlug zij maar konden door de gang te loopen, waarin hunne schreden hol weerklonken.

Beiden hadden hunne lampen ontstoken, en het duurde nu niet lang meer, of zij hadden de kromming in de gang bereikt, en steeds gingen zij verder, tot Raffles plotseling een zachten waarschuwingskreet liet hooren en Brand bij den arm greep.

Op geen drie meters voor hun voeten gaapte een gat.

Het was bijna zuiver cirkelvormig, en zoo breed, dat er te weerszijden niet de minste ruimte overbleef om te passeeren.

Dat wil zeggen dat het gat bijna anderhalve meter middellijn had.

— Een put? fluisterde Brand ontdaan. Hoe kwam hij daar overheen, als hij met zijn menschen moest spreken?

— Ik denk met behulp van die plank, die ik daar aan de overzijde van het gat zie liggen! antwoordde Raffles. Kom eens mede, maar wees voorzichtig!

Zij kwamen behoedzaam nog eenige schreden naderbij, en toen stonden zij aan den rand van wat waarschijnlijk een put was, en zelfs een put die bijna aan den rand met water was gevuld.

Brand liet het schijnsel van zijn lantaren op de onheilspellend-glanzende gitzwarte oppervlakte van dat water vallen.

En hij onderdrukte slechts met de grootste moeite een schreeuw van ontzetting:

Want bijna op hetzelfde oogenblik leek zich dat water als een zwart fluweelen gordijn te scheiden, en een wasbleek gezicht kwam te voorschijn, het hoofd van een man, en midden in het voorhoofd was een klein, zuiver rond gaatje, even zwart als het water.

Het was alsof die man naar boven was gekomen, om hoffelijk twee bezoekers te begroeten.

Er lag een vreemde glimlach op het nauwelijks vertrokken gelaat met de starende oogen. Het was of het even knikte — en toen zonk het weer weg.

— Mushgrave! kon Brand er met groote moeite uitbrengen.

— Ja, Mushgrave, Brand — en de Luipaard heeft hem vermoord!

HOOFDSTUK IV.

TASTEN IN DE DUISTERNIS.

Wel een minuut bleven de beide mannen doodstil op dezelfde plek, en staarden naar de inktzwarte oppervlakte van dat nu weer rimpellooze, op gesmolten pek gelijkend water.

Zou dat geheimzinnige, stille, doode gelaat, met het ronde gaatje in het voorhoofd, nogmaals te voorschijn komen?

Neen, het was verdwenen, en nu waarschijnlijk voor goed.

Alles was zoo volkomen stil, alsof men zich hier buiten de wereld bevond, ergens in de ijle wereldruimte, waar geen geluid denkbaar is.

Brand had moeite zijn stem te beheerschen toen hij eindelijk heel zachtjes begon:

— Maar hoe kan het? Hoe kwam hij aan de overzijde, waar de ander hem zeker heeft opgewacht? Hij kon toch onmogelijk verwachten, deze put te vinden?

— Dat deed hij ook niet, Brand — hij heeft het met die plank gedaan, tenminste dat denk ik, want hij zal wel niet over die put durven heenspringen, in deze donkere gang.

— Maar de plank ligt aan de overzijde! Hoe kreeg hij ze hierheen?

— Op dezelfde wijze waarop wij het aanstonds zullen doen, Brand! antwoordde Raffles gedempt. Richt het licht van je lamp op het einde dat hierheen is gewend. Zie je daar iets glinsteren? Dat is het afgebroken einde van een soort van puntigen haak en hiermede deed hij het!

Raffles bukte zich snel en raapte een stevigen wandelstok op, van een fraai model, een van die moderne dikke stokken, die weer in de mode schijnen te komen en aan het einde waarvan met behulp van een eindje touw een soort van ijzeren haak was vastgemaakt.

Het doel was duidelijk. De ongelukkige, die hier was binnengedrongen om het geheim van den Luipaard te ontsluiëren, had zich zeker op zijn buik voor de put gelegd, toen zijn arm uitgestrekt, de stok zoover mogelijk voortuit gestoken, het einde van den scherp gepunten haak in het hout van de plank geslagen en deze op die manier over de put heen naar zich toegetrokken, totdat hij het uiteinde kon grijpen.

In zijn haast was de haak zeker afgebroken en hij had den nu nutteloozen stok weggewor-

pen, was over de plank gegaan — en zijn noodlot tegemoet.

Raffles haalde aanstonds het kleine vijltje uit zijn instrumentenétui, dat hij natuurlijk bij zich had gestoken, sleep opnieuw een punt aan den ijzeren haak, ging vooroverliggen, sloeg den haak in het hout van de plank, en trok deze zonder al te veel moeite naar zich toe, gelijk, wie weet hoe kort geleden, de rampzalige Mushgrave had gedaan.

De plank was uit een stuk, ruim een voet breed, meer dan twee meter lang, en leverde een volkomen betrouwbare brug op, en daarover liepen de beide mannen achter elkaar, tot zij veilig de overzijde bereikt hadden.

Daar gekomen, stond Brand weer even stil, vatte Raffles bij den arm, en vroeg zacht:

— Zouden wij — is het niet mogelijk, hem nog te redden?

— Hij was dood, Brand! antwoordde Raffles hoofdschuddend. Hoe kon het ook anders! Hij is door een kogel uit een pistool of revolver midden in het voorhoofd getroffen, toen heeft die ellendeling hem zelf hierheen gesleept, en van het oogenblik dat hij hem in de put wierp totdat wij hem zagen, zijn er minstens vijf minuten verlopen!

— Zou die put in verbinding staan met ander water?

— Dat moet dunkt me wel! anders zou het water hier niet zoo hoog staan, het zou een vreeselijke lucht verspreiden en het zou immers in al die jaren reeds lang verdampt zijn!

— Maar dan moet de Luipaard toch vreezen, dat het lijk van zijn slachtoffer eenmaal ergens te voorschijn zal komen — misschien in het Theemskanaal, misschien in de Theems zelf?

— Ik geloof het niet, Brand, want er zal wel ergens een rooster zijn, dat het lijk tegenhoudt — maar zelfs al wat dat niet zoo, al zou het lichaam van Mushgrave over eenige dagen uit de Theems worden opgevischt — wie zou dan in 's hemels naam op het denkbeeld komen, dat men den dader op mijlen afstand te zoeken heeft, ergens onder den grond, hier in de buurt? Wij weten immers alleen maar, dat de Luipaard het deed — en wij weten zelfs niet eens wie hij is!

— Maar Mushgrave was een vriend van Larrick of althans een medeplichtige! Larrick zal achterdocht krijgen, hij zal misschien op zijn beurt een onderzoek willen instellen — —

— En hij zou stellig hetzelfde lot ondergaan Brand! voleindigde Raffles op ernstigen toon den zin. Ik ga verder, en ik durf verzekeren, dat de Luipaard dit zelfs als een waarschuwing aan de anderen zal bekend maken! Hij duldt geen verraad, dat is mij maar al te duidelijk! Maar komaan — wij moeten nu verder gaan!

— Je staat mij toch zeker wel toe om dadelijk van mijn revolver gebruik te maken, als ik iets verdachts zie? fluisterde Brand, wiens oogen van verontwaardiging en wraakzucht fonkelden.

— Natuurlijk mogen wij ons leven verdedigen tegen een schurk als de man, die dit deed, antwoordde Raffles. Ik betwijfel echter of wij hem wel zoo gemakkelijk zullen vinden, mijn jongen!

— Zou het zijn huis zijn, dat door deze gang in verbinding staat met den kelder, waar het gat in den muur is?

— Dat is volstrekt niet onmogelijk! Wij zijn hier op een eigenaardig punt van Londen, waar een wijk van de grootste armoede onmiddellijk grenst aan eene van weelde en moderne pracht! Vijf minuten loopens kunnen het huis van den millionair op dit punt scheiden van het krot van den bedelaar, den zakkenroller! Maar wij zullen het wel zien — laten wij voorzichtig verder gaan.

— Hoe zou de Luipaard iets hebben gemerkt van de nadering van den spion? vroeg Brand, nadat de beide mannen een tiental meters zwijgend en voorzichtig waren verder gegaan over den ongelijken bodem.

— Misschien een alarmsignaal, misschien een optisch signaal — maar in ieder geval zal hij wel gewaarschuwd zijn, een man als hij mag zich natuurlijk niet blootstellen aan het gevaar van een plotselingen overval. Wie met de hulp van medeplichtigen werkt, stelt zich altijd bloot aan de kans, bespionneerd te worden. Ik zou je dus aanraden, de grootste voorzichtigheid in acht te nemen, laten wij vlak naast elkander blijven. Mij dunkt dat de plek waar hij zich bevond — en dat zal zijn huis wel zijn, omdat het al te toevallig zou zijn, wanneer hij zich juist dezen avond weer naar den onderaardschen kelder had willen begeven, en daarbij Mushgrave had ontmoet — toen hij gewaarschuwd werd voor de komst van den spion, zich niet ver hier vandaan kan bevinden. Want een enkel man sleept maar niet zoo gemakkelijk, een zwaar, dood lichaam over verren afstand met zich mede — en hulp heeft hij daarbij heel zeker niet gehad! Opgelet dus!

Zwijgend nu en zeer behoedzaam gingen de twee mannen verder. De gang helde weer een weinig, nu in tegenovergestelde richting, dus naar boven. Die helling was echter zoo onmerkbaar, dat zij geen moeite bij het loopen veroorzaakte.

Schier na iederen stap stonden beiden even stil om te luisteren, en zich te vergewissen, dat zij niet het volgende oogenblik in een val zouden loopen.

Beiden hadden hun lantarens op volle kracht laten branden, en het schijnsel verlichtte helder de wanden van de gang, terwijl zijzelf in de duisternis bleven — een groot voordeel bij een nachtelijke onderneming als deze.

Het ging zoo langzaam dat zij wel vijf minuten noodig hadden, alvorens zij het einde van de gang bereikten.

Ja, het einde — want eensklaps hield de tunnel op!

Daar verrees een muur, zonder de geringste opening, rechtstandig, dreigend en onverbiddelijk, die de gang afsloot.

Maar Raffles ging er onmiddellijk op toe, wel begrijpend, dat de Luipaard onmogelijk uit de put kon zijn te voorschijn getreden, en dat die muur dus geen echte muur kon zijn.

Hij klopte er heel zachtjes even op. De steenkleur bleek bedriegelijk te zijn nagemaakt met behulp van verf en steenslag — want de deur was van ijzer of staal.

Hij liet overal het licht van zijn lamp op spelen, om een kleine opening, een verhevenheid te vinden.

En terwijl hij dit deed, vroeg Brand, die zijn revolver nog steeds in de vuist hield:

— Zou Mushgrave nog verder zijn geweest dan tot dezen zoogenaamden muur?

— Mij dunkt van wel, Brand! Ik heb twee redenen om dat aan te nemen. Wanneer de ongelukkige niet verder zou zijn gekomen dan dezen muur, zou hij dus reeds eerder iets moeten hebben aangeraakt, ergens op hebben moeten trappen, waardoor een of ander alarmsignaal afging — en ware dat het geval, dan zouden wij natuurlijk hetzelfde hebben moeten doen, en nu reeds onthaald zijn op een kogel, of wie weet op wat anders, want de Luipaard zal wel meerdere afweermiddelen tot zijn beschikking hebben!

— En de tweede reden?

— Als Mushgrave deze deur niet gepasseerd had, dan zou de Luipaard hem dus hier hebben moeten neerschieten. Maar dat zou stellig gehoord zijn!

— Het kan geschied zijn, Edward, terwijl wij nog op straat waren!

— Dat geloof ik niet — en ook hiervoor heb

ik twee redenen! Ten eerste had de moordenaar er natuurlijk alle belang bij, onmiddellijk na zijn daad het slachtoffer te doen verdwijnen, en je zult je herinneren dat wij minstens twintig minuten hebben noodig gehad, om van de geheime bovendeur tot aan het gat in den muur te komen, en ten tweede zou een schot in deze gangen als door duizend echo's weerkaatst zijn en in het heel oude klooster gehoord worden!

— Hij kan een geluiddemper gebruikt hebben, of een windpistool! merkte Brand op.

— Dat stem ik toe, en dat is zelfs waarschijnlijk, Brand! Maar toch blijft mijn eerste bezwaar gehandhaafd! En waar Mushgrave dus een middel moet hebben gevonden, verder te gaan — daar kunnen wij niet achterblijven!

En reeds liet hij weder het licht van zijn lamp over de stalen afsluiting glijden, toen Brand plotseling een gedempten kreet liet hooren, zich bukte, en iets van den grond opnam.

— Wat heb je daar? vroeg Raffles aanstonds.

— Ik had gelijk, Edward! zeide Brand, niet zonder een tikje zelfvoldoening. Wat ik hier heb is — een kogel!

Raffles nam hem het voorwerp dadelijk af. Hij bekeek het eenige oogenblikken zeer aandachtig, en zeide toen:

— Je hebt gelijk, Brand! Het is een kogel — met een stalen mantel, eerst vervormd, doordat hij tweemaal den schedel doorboord heeft van het slachtoffer, en toen platgeslagen tegen den muur. Hier zijn ook bloedsporen! Op den grond zoowel als tegen den zijmuur! Dan kan het ook niet anders, of de revolver was voorzien van een geluiddemper, zooals vele straatrovers in Chicago ze tegenwoordig gebruiken! En dan was de Luipaard ook gewaarschuwd, heeft den spion hier opgewacht, hem neergeschoten, nadat hij hem had herkend, en het lichaam naar de put gesleept! Dan moeten wij hier ook door, het kost wat het wil!

Maar ditmaal bleek alle moeite vruchteloos. De deur was volkomen vlak, vertoonde niet het minste uitsteeksel, geen spoor van een slot, geen scharnieren — —

Evenmin was er iets van een drempel te zien of van een bovenpost. Het was dus duidelijk, dat deze zonderlinge deur aan alle kanten grooter was dan de grootste afmetingen van de gang en deze volkomen afsloot. En hierdoor stond het ook vast, dat die deur uitsluitend aan de andere zijde geopend kon worden. De Luipaard liet haar dus op een kier openstaan, wanneer hij zich naar den kelder voor de bijeenkomsten begaf, omdat hij anders zelf opgesloten zou worden!

Dan was het ook zeer goed mogelijk, dat deze

stalen of ijzeren afsluiting onder stroom gebracht kon worden. Dat dit thans niet het geval was, viel misschien alleen toe te schrijven aan de omstandigheid, dat de Luipaard in die betrekkelijk korten tijd nog niet had kunnen terugkeeren naar die plek vanwaar hij deze metalen plaat electrisch kon laden.

Toen Brand er dus de hand naar wilde uitstrekken, weerhield Raffles hem vlug, en zeide:

— Wees voorzichtig! Raak nooit metaal aan op plekken als deze! Wij hebben reeds ervaring van de groene deur in een der andere huizen van onzen hypnotiseur! Zooeven kon ik de deur nog ongestraft aanraken — wie kan echter zeggen of dit nu nog het geval is!

— Maar hoe komen wij aan den anderen kant? vroeg Brand fluisterend.

— Wij zullen er niet komen, mijn waarde! antwoordde Raffles nadenkend. Zie jij kans deze deur aan te tasten met een of ander instrument?

— Neen, ik zie niet de kleinste spleet of naad! antwoordde Brand, die nogmaals het licht van zijn lamp richtte op de afsluiting. De deur, of wat het dan anders is, sluit zoo nauwkeurig aan tegen het einde van de gang, dat men er zelfs geen blad sigarettenspapier tusschen kan krijgen!

— Natuurlijk zou men het kunnen probeeren met een steekvlam, maar dat duurt zeer lang, en onze man zou reeds lang voor dat wij een behoorlijk gat in de deur gebrand hadden, zijn biezen hebben kunnen pakken. Ik krijg den indruk dat hij hier te Londen wel tien huizen heeft, waarin hij zich als het moet kan terugtrekken, tijdelijk of voor goed. Wij zullen teruggaan, Brand!

— Jij geeft dus iedere oging op?

Inplaats van te antwoorden, haalde Raffles een klein instrument uit zijn zak, een eenvoudigen voltmeter, en bracht dien op eenigen afstand van de deur. Onmiddellijk begon de wijzer als krankzinnig rond te draaien, en stond toen onwrikbaar stil.

Brand maakte een beweging van schrik, en zei:

— Dus had je gelijk — de deur staat onder stroom! Hoeveel volt bedraagt de spanning.

— Dat kan ik je niet zeggen, Brand! Mijn toestelletje wijst het aantal in ieder geval niet aan! Het is volkomen verwoest! Het is slechts gemaakt op het meten van spanningen tot 220 Volt — en op deze deur staan er op dit oogenblik misschien duizenden! Ja, onze vriend is geen man van lapmiddelen! En ga nu mede — want een aanraking met deze deur zou op het oogenblik den dood kunnen beteekenen.

Brand wierp nog een enkelen blik op de vol-

komen gladder oppervlakte van de hindernis, die de gang afsloot en wendde zich toen om. Hij begreep zelf wel dat het onder deze omstandigheden, nu zij niet voorzien waren van de noodige middelen, volkomen onmogelijk was, die hinderpaal op te ruimen.

Zwijgend en somber gestemd aanvaardden de twee mannen, voor het oogenblik overwonnen, den terugweg.

Hier viel voorloopig niets meer te doen.

Zij vonden de plank op dezelfde plaats waar zij haar hadden gelaten en liepen over dit smalle brugje.

En Brand huiverde, als hij bedacht, dat daar beneden, wie weet hoe diep, het lijk lag van den ongelukkigen vermoorden man, die zijn nieuwsgierigheid en zijn hebzucht waarschijnlijk ook, met den dood had geboet.

Reeds wilde hij verder gaan, toen Raffles zachtjes zeide:

— Wacht even — wij zullen de plank terugduwen! Hij mag niet weten, dat hier, na den rampzaligen Mushgrave, nog andere lieden zijn geweest!

— Maar dat moet hij weten, Edward! zeide Brand.

— Waarom?

— Omdat hij het ook heeft geweten, dat Mushgrave kwam! Jijzelf hebt gezegd, dat deze, door iets aan te raken of neer te drukken, een alarmsignaal heeft doen overgaan.

— Dat wil zeggen, ik achtte dit waarschijnlijk! verbeterde Raffles. Het kan ook zeer goed zijn, dat reeds door het hakken van het gat in den muur een alarmsignaal is overgegaan! Dat komt mij zelfs nog waarschijnlijker voor, omdat de Luipaard natuurlijk over den noodigen tijd wilde beschikken, om, wanneer iemand binnendrong op deze wijze, nog bijtijds zijn voorzorgen te kunnen nemen! Wie kan ons zeggen, hoe lang de weg is, die voert van de stalen deur naar zijn woning? En hoe dit ook mag zijn — wij kunnen voor het oogenblik niets anders doen dan ons geslagen te verklaren! Maar ik zal winnen, Brand, ik zal tenslotte winnen, wat het ook moge kosten! En ik gevoel, ja, ik ben er bijna zeker van, dat wij binnen zeer korten tijd het raadsel zullen hebben opgelost, en dien geheimzinnigen misdadiger zullen hebben overwonnen.

Brand zeide niets meer, en hielp Raffles bij het terugschuiven van de plank, hetgeen tamelijk gemakkelijk kon geschieden met behulp van den langen, stevigen wandelstok.

Zij naderden zwijgend het gat in den muur, en toen Brand zijn zaklamp naar alle zijden richtte, bemerkte hij spoedig, dat Raffles het

alweder bij het juiste eind had gehad — zeer dicht achter den muur liepen in alle richtingen zeer dunne touwtjes bijwijze van een net met groote mazen. Het was duidelijk dat, wanneer iemand aan de andere zijde den muur begon aan te tasten, en met zijn houweel de zware steenen verwijderde, althans eenige van deze zeer dunne, strakgespannen draadjes moesten breken, waardoor een elektrische stroom gesloten werd, die verderweg een alarmschel in beweging kon brengen.

Het was even vernuftig als eenvoudig bedacht, en het was het noodlot van den indringer geweest, dat hij dit netwerk niet bijtijds had opgemerkt of er de beteekenis niet van had begrepen.

Een voor een kropen Raffles en Brand door de opening in den muur en bereikten zoo den kelder. Zij zorgden er voor, niets van het gruis aan hun voetzolen mede te nemen, dat onder het gat lag, opdat later de Luipaard hun sporen totaan den voet van de trap niet zou kunnen volgen en daardoor ontdekken, dat er na Mushgrave nog meer personen in den kelder waren geweest.

Zij schraaptten dus dit gruis zorgvuldig van hun schoenzolen, en toen pas gingen zij naar de trap, begonnen ze te beklimmen, en stonden weder in den bovenkelder.

Een oogenblikje bekeek Raffles met zekeren argwaan den koperen knop van de geheime deur, maar toen hij zag dat zich nergens eenig draad bevond, waagde hij het erop, na eerst zijn hand geheel omwikkeld te hebben met zijn overjas, den knop op te lichten.

Er geschiedde niets. Raffles luisterde even aandachtig, trok de deur open, liet Brand voorgaan, en trad toen zelf weer in de duistere, stille zijgang en dadelijk drukte de sterke veer achter hem de geheime deur weer in het slot.

De terugweg baarde niet de minste moeilijkheden. Een kwartier later waren zij door de laatste gewelfde poort gegaan, en hadden de buitendeur, zooals gewoonlijk open gevonden.

Maar Raffles keek toch eerst zeer zorgvuldig, naar links en rechts, alvorens zij zich op straat waagden. Want men had nu eenmaal met een uitgeslapen schelm te doen, die misschien uit overmaat van voorzorg, dezen eenigen toegang tot de reusachtige huurkazerne in het oog liet houden.

Er liet zich echter niets zien, en wellicht was het den Luipaard ook wel onmogelijk geweest, zoo snel uit zijn eigen huis deze plek te bereiken.

Wat verder stond een auto te wachten, met den geduldigen, altijd gelijkmoedigen Hender-

son, den reusachtigen chauffeur, achter het stuurwiel. Hij had een paar pijpjes gerookt, zoo deelde hij mede, en zich in het minst niet verveeld.

Maar Brand kon duidelijk aan de uitdrukking op zijn breed, gebruind gelaat zien, dat de reus zeer vergenoegd was, zijnen meester weer geheel ongedeerd terug te zien.

Want Henderson was van alles wat den Luipaard betref reeds eerder op de hoogte gesteld, en hij wist dus, aan welke gevaren men zich blootstelde, door dien man te willen najagen. Hij had zelfs persoonlijk deelgenomen aan een

poging daartoe, nog slechts weinige dagen geleden, die op een mislukking was uitgelopen, en waarbij slechts eenige medeplichtigen in handen van de politie waren gevallen, die echter hardnekkig bleven zwijgen — waarschijnlijk beducht voor hun hachje, ingeval zij zouden vrijkomen.

— Rijdt maar naar huis James, en zet ons af in de achterstraat, zeide Raffles, op een toon, die den reus, beter dan een lange uiteenzetting, duidelijk maakte, dat het ook ditmaal met de achtervolging en de ontdekking van het raadsel mis was geweest.

Geen ander merk telt zooveel trouwe rookers.

HOOFDSTUK V.

DE SPIONNEN VAN KING ALBERTS LANE.

Wie er den volgenden morgen bij aanwezig had kunnen zijn, toen mijnheer Larrick een briefje in ontvangst nam uit de handen van een kleinen jongen, die het hem aan de deur van zijn slaapkamer kwam brengen, om dadelijk daarop weer te verdwijnen, die zou er van getuige zijn geweest, dat hij bij de lezing van die weinige regels doodsbleek werd en over al zijn ledematen begon te sidderen.

Het kleine stukje papier (het berust nu in het archief betreffende die zaak), bevatte slechts den volgenden zin:

„Aan de medewerkers!

Hiermede wordt bericht, dat medewerker Mushgrave niet langer verwacht behoeft te

worden. Hij is, wegens overgroote nieuwsgierigheid, vertrokken naar een plaats, van waar niemand terugkeert.”

De Luipaard.

Ook dit papiertje was met de schrijfmachine betikt. Aanduidingen gaf het volstrekt niet. Het was kort, maar het was veelzeggend, en Larrick begreep maar al te goed, wat hem zelf te wachten zou hebben gestaan, als hij eens in de plaats van Mushgrave was geweest. De dwaas had dus gevolg gegeven aan zijn krankzinnig voornemen, den chef den voet dwars te zetten.

Wat er gebeurd was — dat kon Larrick op geen stukken na doorgronden — maar het moest dienzelfden nacht nog zijn gebeurd, want des

middags had hij Mushgrave nog gesproken!

Nu, het zou hem een aansporing zijn, in deze moeilijke zaak ijverig zijn best te doen! Hij zou den chef bewijzen, dat er op hem te rekenen viel, en aanstonds alle uitgezette wachtposten gaan controleeren. En wee dengeen, die zich aan onachtzaamheid had schuldig gemaakt! Hij zou hem weten te straffen!

Hij nam zijn bad, kleeedde zich zoo haastig mogelijk aan, ontbeet, maar het was toch reeds bij half-tien, alvorens hij, zorgdragend, niet in het oog te vallen, het huis naderde van den bankier Clifford.

Tot zijn voldoening zag hij, dat de oude bedelaar op de hem toegewezen plaats bij het hek zat en met een zeer natuurgetrouw gebaar, zijn hand ophief naar de spaarzame voorbijganers en nu en dan opstond om eens naar de overzijde te drentelen, zwaar leunend op een stok.

Larrick, verscholen achter een stilstaande taxi, zag hem dit juist nogmaals doen, toen er een fraaie limousine voor de deur van Clifford's huis stilstond.

De oude bedelaar stak opnieuw over, schijnbaar geheel toevallig, kwam langzaam langs de auto loopen, maar prentte zich blijkbaar goed het nummer in het hoofd, want Larrick zag hem een heel eind verder stilstaan, en iets met een klein stompje potlood op een vodge papier krabbelen.

Dat was er tenminste een, die hart voor de zaak had!

Hij zou hem bij den chef aanbevelen, zoodra zich de gelegenheid voordeed.

Larrick zelf, keurig gekleed, en dus volstrekt niet opvallend in deze deftige buurt, stak schuin de breede straat over, als iemand die volstrekt niets om handen heeft, keek op zijn beurt scherp even naar den chauffeur, die een kleine krant te voorschijn had gehaald, en zich dus blijkbaar gereed maakte om te wachten, toen naar de auto, en ging toen verder. Hij liep een stille zijstraat in, wetende dat de bedelaar hem herkend had en hem op den voet volgde.

In een portiek troffen zij elkander.

Haastig werden eenige woorden gewisseld:

— Iets bijzonders, Pat?

— Niets kapitein! antwoorde de bedelaar vlug. Dat is te zeggen — ik heb twee auto's opgemerkt en de nummers genoteerd, maar ik geloof niet dat het wat is. Die van vanmorgen was er gisterenmiddag ook al. Ik geloof een dokter. Misschien ook wel een notaris. Maar Kid Burke zal U wel meer kunnen zeggen. Ik geloof dat die iets afgebrild heeft. Hij moet nog in de steeg staan — hij was hier vanmorgen al om zeven uur, de rakker!

— Mooi! Ga dan maar weer vlug naar je post, bij het parkhek. Vooral geen opzien baren. Doe niets buitengewoons.

Hij knikte den zoogenaamden bedelaar nog even toe, verliet de portiek weer, liep de zijstraat verder in, en even voorbij den eersten hoek, schijnbaar verdiept in de aanschouwing van twee allersmerigste knikkerende schooier-tjes, vond hij Kid Burke, een jongen van een jaar of twaalf, waarop reeds het stempel van de misdaad was geprent.

Hij droeg gerafelde kleeren, een schoen en een laars, maar de een zoowel als de ander veterloos, een pet waar de klep bij hing, en een buisje met een halve mouw.

Maar wat jonheer Kid aan uiterlijk schoon en fraaie kleederen miste, dat won hij ruimschoots weer terug aan brutaliteit, sluwheid en ondernemingslust.

Nauwelijks was Larrick den hoek om, of Kid had hem al gezien, gaf hem bliksemsnel een knipoogje en drentelde verder, alsof het knikeren hem niet verder belang inboezemde.

Hij hield zijn stappen echter zoodanig in, dat Larrick hem spoedig moest inhalen, en terwijl deze hem langzaam voorbijging, mompelde de jongen, bijna zonder zijn lippen te bewegen, maar toch duidelijk verstaanbaar:

— Een lange, oude heer — door de achterdeur — gisteren tweemaal — vanmorgen eenmaal! Hij is nu nog binnen!

En reeds was hij zoo ver achtergebleven, dat Larrick hem niet meer kon verstaan. Maar dat was ook niet noodig!

Het hart van den medeplichtige van den Luipaard sloeg sneller, toen hij deze woorden had gehoord.

Raffles was lang, en hij zou stellig gebruik maken van de achterdeur, dat stond bij Larrick al vast, want hij was veel te slim, om niet te weten dat de Luipaard naar alle waarschijnlijkheid het huis van Clifford in het oog zou laten houden.

Onmiddellijk wist Larrick wat hem te doen stond.

Hij keek even achterom, gaf den jongen een knipoogje, die zijn pas versnelde, en toen Larrick wist dat hij zou verstaan wat hij beval, fluisterde hij:

— Hou de deur in het oog! Als hij er weer uitkomt, volg hem dan, en kijk waar hij blijft.

— En als hij een taxi neemt?

— Dan ga je achterop zitten! Moet ik je dat nog zeggen?

— Jawel, maar die smeerlappen van chauffeurs maken tegenwoordig ijzeren pennen achterop hun rammelkasten! zeide Kid, en hij spoog

kwaadaardig, om zijn afkeuring te kennen te geven over zooveel laaghartigheid.

— Zoek je maar een ander middel! Je zorgt dat je hem niet uit het oog verliest! Hoe kwam hij gisterenmiddag?

— In een taxi, en die had pennen, alsjeblieft! zeide Kid kwaad.

— Dan neem je zelf maar een taxi! zeide Larrick kortaf.

— Dan mot ik vooruit betalen! protesteerde Kid Burke, en hij stak meteen een vuil pootje uit, waarin Larrick niet zonder afgrijzen te kennen te geven een zilverstuk liet vallen.

— En verdwijn nu maar, en doe je plicht! zeide de man. Zoodra je weet waar hij blijft, kom je het me zeggen in het bekende café. Ik zal daar van twaalf tot één op je wachten! Wordt het later, dan kom je naar mijn huis. Je kunt er ook heen telefoneeren, maar dan doe je het voorzichtig, en je laat je eerst het wachtwoord geven. Als er een ander aan de telefoon kwam, zou het misloopen!

— Ja, dan was je de sigaar! zei Kid, wijsgeerig. Dat zou de baas niet goed kunnen velen!

— Maak dat je wekomt, brutale aap! riep Larrick uit, met een dreigend gebaar en de straatjongen holde weg om zijn post weer te gaan innemen.

Larrick echter liep geheel om het huis heen, tot hij, door een andere zijstraat, King Alberts Lane weder bereikte.

Hij was niet ontevreden over het bereikte resultaat en zijn voldoening steeg nog, toen hij, op den hoek van die straat, een tweeden straatjongen aantrof, een beetje grooter dan Kid, maar met een even gemeene tronie, die daar juist een makker had afgelost, en zijn post was komen betrekken —

Hij kon alleen maar mededeelen, dat hij ook den langen, ouden, deftigen heer in de achterstraat had gezien, die blijkbaar moeite deed, zoo gauw mogelijk binnenshuis te zijn.

In zooverre gerustgesteld ging Larrick weder heen, telefoneerde naar het geheime adres, van waar men de boodschap zou verder zenden, wandelde wat in Hyde Park, telkens naar het huis ziende door het hek heen, en begaf zich tegen een uur of half twaalf naar een café niet ver van Marble Arch, waar hij wel eens meer afspraken maakte met een van zijn trawanten onder de veertien jaar.

Het duurde dan ook niet lang of hij zag Kid fluitend voorbij slenteren. De jongen hield zich uitstekend, want hij keek zelfs niet naar binnen, maar liep langzaam genoeg om door degenen, die binnen zaten, te worden opgemerkt.

Larrick wachtte nog eenige oogenblikken, be-
taalde zijn vertering, en stond even daarna op straat.

Hij zag Kid aan de overzijde voor een boekwinkel staan. De jongen moest hem in de spiegelruit hebben gezien, want nu liep hij verder, ging een zijstraatje in, tamelijk donker en morsig, en wachtte zijnen lastgever op voor de deur van een groote gemeenteschool, die een kwartier geleden juist was uitgegaan, en dit was een uitstekend plekje om ongestoord even te kunnen praten!

— Wel? begon Larrick onmiddellijk, vol spanning den jongen aanziende.

— Wel, je mag mijn kop afslaan, patroon, als hij het niet is! fluisterde Kid opgewonden. Hij dorst niet dadelijk de achterdeur uitkomen, maar wachtte even, en liep toen zoo vlug als hij maar kon weg, toen hij dacht dat er niemand was — zoo vlug als geen echte ouwe man zou loopen, dat kan ik je zeggen! Maar er was wel degelijk iemand, en dat was ikke! Ik was in het snoepwinkeltje, op den hoek van de steeg daarachter, en daar stond ik te loeren! Maar hij kon me niet zien want ik stond te ver in den winkel!

— Knap — Kid — heel knap! En ben je hem toen nagegaan?

— Nogal glad! Dat had U me ommers gezegd!

— Prachtig! Dus — je weet waar hij woont?

— Neen patroon, dat weet ik heelegaar niet! antwoordde Kid onbeschaamd.

— Jij bliksemsche deugniet! snauwde Larrick. Heb je dan geen auto genomen?

— U mot mijn maar es zeggen, hoe je dat doen mot, als er heelemaal geen taxi's benne! verdedigde Kid zich verontwaardigd. Ik kan ze toch niet uit de grond stampen, is het wel?

— En kon je onmogelijk achterop zijn gesprongen?

— Dat had ik U willen zien doen. Ik heb nog nooit zoo'n autermebiel gezien! Het leek werentig wel een eg! Overal zulke lange en zulke scherpe pennen — geen plekkie om je alleenig maar vast te houwen! Mijn schuld was het niet — ik kon toch niet vooraf een auto gaan huren, want dan had ik voor het wachten moeten betalen en daar had ik geen centen genoeg voor!

— Geef dan maar op die halve kroon! gromde Larrick, uit zijn humeur.

— Die voor de taxi, bedoelt U? vroeg Kid onschuldig. Ja, die heb ik natuurlijk niet meer!

— Heb je die niet meer, jij kleine schelm? barstte Larrick nijdig uit. Wat heb je er mee gedaan?

— Nou, ik most toch ete? Eet U soms niet? Daarnet — een lekker karbenadetje met dopertjes — of ik het niet door de ruit heen gezien heb! Met een fijn glasië bier derbij! Mag ik dan niet eens een moppie worst koopen, met een glasië brandewijn?

— Heb je daar de halve kroon aan opge maakt?

— Nee — voor de rest heb ik een flessie brandewijn gekocht, voor vanavond, met de jongens! antwoordde Kid, en hij zorgde, met de lenigheid en de vlugheid van een aap, dat hij nog juist buiten het bereik was van de wrekende hand, die Larrick in de richting van zijn ooren zwaaide.

— Maar ik heb het eerlijk verdiend hoor! sarde Kid met een grijnslach. Want ik bin nog niet klaar! O jeetje nee! Mot U maar es hooren! Net toe die knul daar wegging uit de achterdeur liep Joopie Druipneus voorbij, me vrindje. Die is acht jaar, maar pienter zat hoor! Mot je niet uitvlakken! Die komt zoo op het snoepwinkeltje toe, net dat ik eruit wil kommen om dien vent na te gaan, en ik vraag natuurlijk d'rek aan Joopie of ie soms wat gehoord heb, wat die man zei! En wat denkt U? De knecht die hem uitliet vroeg zachies: „Hoe laat vanmiddag, mijnheer? Dan zal ik zorgen dat de achterdeur open is!”

— En toen? vroeg Larrick, die bleek was geworden van spanning.

— Half zes, zegt die knul, even zacht! riep Kid triomfantelijk! Heb ik nou die halve kroon verdiend of niet! Is dat effe wat?

Larrick zei het wel niet, maar hij moest toch innerlijk toegeven dat het inderdaad „wat was”. Hij grijnslachte maar eens, klopte den jongen op den schouder en zeide:

— Dan zullen wij het er maar voor houden dat we quitte zijn. Ik zal dadelijk — nou ja, dat zijn dingen die jou niet aangaan! Hier heb je nog twee shilling — verdwijn nu maar!

En de jongen van twaalf jaar snelde weg, verrukt bij het vooruitzicht, met even verdorven kameraadjes van zijn leeftijd dien avond een drinkgelag te kunnen aanrichten!

Larrick echter haastte zich, opnieuw een stille telefooncel op te zoeken, die goed het geheim zou bewaren van het geen hij nu sprak . . .

De middag verstreek.

Het was ongeveer vier uur, en het begon langzamerhand te schemeren, toen Larrick, nu geheel alleen, denzelfden weg weer aflegde, dien hij twee dagen tevoren met den ongelukkigen Mushgrave was gegaan. Hij zag, bij het betreden van den onderste kelder, onmiddellijk, dat de muur met het ronde gat erin, nog pas zeer onlangs opnieuw was dichtgemetseld, want

de kalk was nog week, de steenen hadden een geheel andere kleur dan de omringende, het gat was ook niet meer zoo zuiver rond, en er waren nog geringe sporen van puin te zien op den vloer.

Hij wachtte er zich echter wel voor, de geringste verbazing te toonen, want reeds bestraalde het felle licht van den anderen kant van den muur zijn gelaat, en het zou hem slecht kunnen vergaan, als de Luipaard moest gelooven, dat hij iets van Mushgrave's plan had geweten.

Het bleef korten tijd stil. Larrick begreep, dat de ander door het gat heen zijn gelaat bestudeerde. Toen klonk de lage, diepe stem:

— Ik heb je boodschap ontvangen, Larrick. Wij zullen nog vanavond onderzoeken — of hij het kan zijn!

— Maar hij is het zeker, chef! riep Larrick opgewonden uit. Waartoe zou hij anders zoo herhaaldelijk door de achterdeur zijn binnengegaan? Hij was keurig gekleed, zeggen mijn spionnen. Welke man doet dat? Waarom gebruikt hij een auto, met pennen bezaaid als een stekelvarken?

— Het is mogelijk dat hij het is — maar evengoed kunnen jullie je vergissen. Dat wil ik vanavond uitgemaakt zien! En luister nu goed! Neem de bekende maatregelen, die we vroeger ook toepasten. Ik zal zorgen dat ik in de achterstraat ben, bijtijds. Niemand mag daar zijn, behalve ik! Heb je het goed begrepen? Niemand. Tref ik er een van jullie aan — wie dan ook — die heeft den langsten tijd geleefd! Ik zal hem aanspreken — en de rest beteekent niets meer! Jij zorgt echter, dat de auto gereed staat, die met het verwisselbare nummerbord. Ze is immers overgeschilderd sedert — de laatste mislukking!

Het was Larrick, alsof hij de tanden hoorde knarsen van den man, die dat vroeg. Hij haastte zich te antwoorden:

— De auto is geheel opnieuw gelakt, en niet te herkennen!

— Goed. Ikzelf zal haar daar neerzetten. Natuurlijk moet ik de juiste plek weten. Hij zal daar heenwandelen, op mijn bevel — en als hij eenmaal binnen is, brengen jullie hem naar het huis in Crescent Road. Het is nog niet gebruikt — en uitmuntend voor mijn doel geschikt.

— Gij wilt dus, chef, dat ook ik — —

— Ja, het is mogelijk, dat ik je hulp zal noodig hebben! Mike Doolittle zal de chauffeur zijn. Hij is reeds telefonisch gewaarschuwd.

— En ik, chef?

— Zoodra de man de auto is binnengestapt, ga je naast den chauffeur zitten. Je zorgt dus

dat je in de buurt van de auto blijft, maar ook weer niet al te dicht bij. Alles moet vlug en zonder eenig opzien gebeuren!

— En — als wij mochten ontdekken dat hij het werkelijk is — dat zich achter dien ouden heer Raffles verbergt?

Het antwoord kwam aanvankelijk slechts in den vorm van een lachje, dat Larrick het bloed in de aderen deed verstijven. Het klonk zoo dreigend, zoo verschrikkelijk, dat Larrick wel begreep, wat het lot van den man moest zijn, die in handen viel van dien vreeselijken hypnotiseur, en die inderdaad Raffles bleek te zijn.

Het zou hem vergaan als Mushgrave.

Toen hoorde hij zeggen:

— Laat het maar aan mij over, Larrick! Als hij Raffles is, zal ik dat spoedig weten! Ik zal het hem eenvoudig vragen — en hij zal mij de waarheid moeten opbiechten, of hij wil of niet!

— En geloof gij — vergeef het mij, chef —

maar geloof gij werkelijk dat gij hem onder Uw macht kunt brengen?

— Ik geloof het niet Larrick — ik weet het zeker! Niemand, niemand kan mijn macht weerstaan! En nu genoeg. Zorg dat je op tijd bent. O'Conner zal buiten op je wachten. Hij zal je wachten. Hij zal je precies zeggen waar de auto komt te staan. Houdt je aan zijn instructies. En nogmaals — wie ik in de achterstraat zie, tegen halfzes, die is ten doode opgeschreven!

Larrick huiverde.

Het licht doofde plotseling uit, en hij stond nog eenigen tijd in de tastbare duisternis, luisiterend naar de sluipende schreden, die zich aan den anderen kant van den herstelden muur verwijderden, en vast overtuigd, dat hij zoeven met den duivel zelf gesproken had.

Toen liep Larrick langzaam de trap op, om zijn opdracht te gaan uitvoeren.

Wilt U Uw vriend of Uzelven een welkom geschenk
geven, koop dan een blikken doos DUBEC van 50 of 100

HOOFDSTUK VI.

DE OOGEN.

Het was tien minuten voor half zes, toen een lang, krachtig gebouwd man kwam aanrijden in een tweezitter, in de King Alberts Lane, en deze deed stilhouden op den hoek van de genoemde straat en Hyde Park.

Er is daar een parkeergelegenheid.

Het was een stil uur, en de heer had dus alle gelegenheid, zijn wagen een goed plaatsje te geven. Hij kreeg een reçu, stak het in zijn zak, en wandelde bedaard weg.

De duisternis was bijna volkomen. Overal waren de lichten reeds ontstoken, en hel schitterden de groote reclames boven Piccadilly Circus, en kleurde boven dit drukke plein den hemel vuurrood, helder groen, en oranje geel.

Nu sloeg de heer een zijstraat in, die zeer weinig begaan werd, verliet ook deze, en bevond zich in de smalle achterstraat, waarop de deur uitkwam van het heerenhuis van den bankier Clifford.

Ook hier was het volkomen duister, met uitzondering van de ouderwetsche lantaarn, waarin een gloeipeer, die juist boven de deur hing.

De heer keek omzichtig om zich heen, nam zijn hoed af, en ontdeed zich toen haastig van een pruik met lang, krullend wit haar en een eerwaardigen baard, die hij zorgvuldig oprolde en in den buitenzak van zijn overjas stak.

Hij zette zijn deukhoed met breeden rand weer op, en trok zich eenigszins terug, tot in een soort van ondiepe nis, gevormd door een terugwijken van den muur.

Hij was daar nauwelijks, of een naburige torenklok liet een enkelen, helderen slag hooren.

Half zes

En de grijze bezoeker van het heerenhuis, die steeds de achterdeur gebruikte, was klaarblijkelijk een man van de klok, want de nagalm van den slag was nog niet geheel weggestorven, toen hij naderde, en voor de deur stilstond.

Het was duidelijk, dat hij niet gezien wilde worden.

Hij keek dan ook omzichtig om zich heen, alvorens hij de hand uitstak naar den schelleknop.

Maar voor hij dezen had kunnen aanraken, trad de man in zijn nis plotseling te voorschijn en was met een paar stappen tot vlak voor den bezoeker genaderd, die onwillekeurig, verschrikt

door die plotselinge verschijning, een stap achteruit deed, en de hand naar den zak van zijn overjas scheen te willen brengen.

— Maar reeds klonk de stem van den ander, die op vriendelijken toon vroeg:

— Neen mij niet kwalijk, mijnheer. Ik ben hier een vreemdeling, en klaarblijkelijk den weg kwijt! Zoudt gij niet zoo goed willen zijn om te zeggen, hoe ik moet loopen om het snelst Waterloo Station te kunnen bereiken?

De spreker had, terwijl hij zijn vraag stelde zijn hoed geheel achterover geschoven. Het licht van de lantaren bestraalde zijn gelaat. Het weerkaatste in twee grijsgroene oogen, verschrikkelijke oogen, met een dwingend, onweerstaanbaren blik, oogen van een tijger, met een vreemden, wilden gloed er in, die gedachten wakker riep aan het oerwoud, de wildernis, vluchtend wild, het kraken van riet — de doods-kreet van een ingehaalden waterbok — —

De grijze bezoeker keek recht in die oogen. Hij stond daar met open mond.

Er liep een rilling over zijn gelaat.

En de ander had wel willen juichen van woeste zegepraal. Nogmaals was het gelukt! Hij kende die wezenlooze uitdrukking, hij kende dat als het ware wegschieten van den blik, de rilling bij de mondhoeken — dan een kleinen schok, als iemand die in gedachten stond, en plotseling, geheel onverhoeds, op den schouder wordt getikt!

De oogen bleven staren, en de bezoeker was onbeweeglijk, als aan zijn plaats genageld. Het scheen hem volkomen onmogelijk te zijn, zijn eigen oogen af te wenden van die twee moorddadige, grijsgroene ballen, die daar zoo vreemd glansden in het licht van de deurlamp.

Toen klonk de vriendelijk stem weer:

— Zoudt gij Uw rechterhand niet uit Uw jaszak willen nemen?

Langzaam, als met tegenzin, kwam de hand te voorschijn.

Maar zij omvatte een revolver!

— Gij hebt daar een gevaarlijk ding, naar ik zie! zeide weer de stem in de duisternis, die als het ware uit de oogen zelve scheen te komen! Gij moest het mij maar liever in bewaring geven, vindt gij ook niet?

Voor het eerst sprak de grijze bezoeker.

Zijn stem had een eigenaardigen, onwezenlijken, eentonigen klank, toen hij zachtjes ten antwoord gaf, den ander de revolver toereikend:

— Dat spreekt vanzelf. Dat spreekt vanzelf. Gij hebt groot gelijk, mijnheer, groot gelijk.

De ander liet de revolver in zijn eigen zak glijden, met een kort, hard lachje, deed een stap achteruit, en beval op denzelfden hoffelijken toon:

— Gij moest Uw hoed maar eens afzetten, en die pruik afdoen! Het is immers een pruik! Ik wist het wel! En die baard komt mij ook niet erg natuurlijk voor! Doe ze liever af — misschien is ze U hinderlijk.

En de bezoeker gehoorzaamde. Met een traag gebaar, als het ware zonder het zelf te beseffen bracht hij de hand naar het hoofd en ontdeed zich van een blijkbaar uitstekend gemaakte, juist passende pruik van lang, grijs haar.

— Beter dan die van mij! mompelde de ander een weinig afgunstig voor zich heen, terwijl hij den gehyponotiseerde de pruik afnam en het zachte haar betastte.

Daarop volgde de baard, en een kort oogenblik keken de groengrijze oogballen naar het krachtig geteekende gelaat, dat nu te voorschijn kwam. Wel waren er nog rimpels in te bespeuren, zooals die men kan verwachten in het gelaat van een grijsaard, maar die pasten thans niet meer bij het krachtige, fijngeteekende gezicht met de heldere, grijze oogen, die nu echter als overtoegen waren met een soort van waas.

Maar de ander scheen gehaast te zijn. Deze straat, hoe stil ook, was niet volkomen veilig. Ieder oogenblik kon de achterdeur geopend worden, en kon een bediende te voorschijn treden — en deze man mocht hem in geen geval ontglippen.

De zonderling starende, groenige oogen kwamen dus nog wat dichterbij het wezenlooze, strakke gezicht van den man die zooeven nog grijs was geweest, en toen klonk een stem, die heel zacht maar zeer nadrukkelijk vroeg:

— Wie ben je?

— Ik ben John Raffles! kwam bijna aanstonds het antwoord, dat er met een vreemde, hakkende stem werd uitgebracht.

Maar de Luipaard had het verstaan.

Er kwam een demonische gloed in de oogen, die strak gevestigd bleven op het gelaat van het slachtoffer, hij grinnikte kort, en mompelde voor zich heen:

— Dat hebben mijn jongens dus goed gezien! Ik ben tevreden! Wel, mijnheer Raffles, dan zullen wij nog wel het een en ander uit je weten te halen, dat van belang voor mij kan zijn, en

van groot voordeel — voordat je verhuist naar de plek, waar men je warm, ja zeer warm zal ontvangen, ha ha!

Hij wreef zich in de handen, en toen klonk weer zijn bevel, haastig gegeven, want hij meende eenig gerucht te hooren in het groote huis, dat daar zoo stil en schijnbaar onbewoond vlak naast hen lag:

— Loop deze achterstraat uit tot aan den volgenden hoek. Sla rechts dien hoek om, en volg de straat tot King Alberts Lane. Daar staat een grijze, gesloten auto. Stap erin!

En onmiddellijk begon Raffles te loopen, afgemeten als een automaat, als onder den indruk van een onweerstaanbare macht, waaraan hij geen weerstand kon bieden.

— Vluggel! beval de Luipaard kortaf, en dadelijk bewogen zich sneller de beenen van den gehyponotiseerden man, juist als van een van die bliken poppetjes, zooals de speelgoedverkoopers ze wel slijten op straten en pleinen, en die met onhandige stooterige gebaren een wagentje voortduwen.

En de Luipaard slaakte een zucht van verlichting, toen hij zag dat de ander den hoek omsloeg.

Hij wankelde een oogenblik, en wreef zich met een zakdoek over het natte voorhoofd.

De grijsgroene oogen verloren hun starende uitdrukking en hij zuchtte:

— Dat heeft me heel wat inspanning gekost! Ik wist wel dat hij tegenstand zou bieden, meer dan ieder ander — maar ik wist evengoed, dat mijn macht niet te weerstaan is!

Hij hoorde echter opnieuw eenig gerucht in het huis, nu naderbij, en maakte haastig dat hij wegwam. Voor een ouden man liep hij zelfs wel wat al te vlug.

Hij herstelde die fout echter zoodra hij den hoek was omgeslagen, en dus onmogelijk meer gezien kon worden uit het huis.

Toen nam hij de houding weer aan van een eerwaardigen, nog krassen grijsaard, en liep langzaam in de richting van King Alberts Lane.

Er was daar een goed verlichte plek, en hij glimlachte, toen hij juist in snelle vaart een grijze, gesloten auto zag voorbijrijden.

Het voertuig verdween het volgende oogenblik.

Hij raadpleegde zijn horloge, wreef nogmaals zijn magere, sterke handen, en mompelde toen:

— Nu zal ik hem maar zachtjes aan achterna gaan! Het zou zonde zijn, om tijd te verliezen! Wie zou mij dat verleden jaar voorspeld hebben — dat ik nog eens degeen zou zijn, die den beroemden Raffles zou overwinnen! En welk

eene overwinning. Hij zal verdwijnen, alsof hij nimmer bestaan had — maar eerst zal hij mij al zijn geheimen opbiechten!

Hij liep haastig verder, bereikte King Alberts Lane, volgde die over een afstand van bijna een kwartier loopens en bereikte toen weder de parkeerplaats waar hij zijn auto gelaten had, gaf zijn reçu af, betaalde, en reed een oogenblik daarna in zijn tweezitter weer weg.

Hij moest bijna een vol uur rijden, voor hij een der buitenwijken bereikte, waar het stil was en waar men slechts als een dof gerucht een verre branding, het stadsrumoer hoorde, dat uit de City opsteeg, uit het hart van Londen, waar zich de theaters, de café's, de bioscopen, de variétéschouwburgen bevonden.

De auto zwenkte een donkere laan in, waar men bezig was, een paar afzonderlijke villatjes op te richten, zooals die hoe langer hoe meer aan den buitenrand van Londen uit den grond schieten als paddenstoelen, en voor een huisje dat gereed was, al kon dat zeker nog niet lang zijn, hield de auto eindelijk stil.

Men bevond zich hier aan het uiterste puntje van Londen!

Ware het dag geweest, dan zou men, staande voor de villa, niets anders gezien hebben dan grasland, met hier en daar een paar struiken, reusachtige stapels planken en steenen en een paar bouwloodsjes. Aan de rechterhand zou men nog slechts een pas of dertig hebben kunnen doen, om dan waarschijnlijk tot over de enkels weg te zakken in den modder, het zand en de vette klei!

En verderweg was niets dan weiland, zoo ver het oog maar kon reiken. Nog verderweg was men bezig, een nog niet zoo lang geleden aangelegd bosch weder te rooien, want de stad is als een onverzadelijk monster, dat steeds verder de vangarmen om zich heen slaat en alles naar zich toehaalt — weelderige landouwen, akkers, bosschen en weilanden, om er huizen op te plaatsen, huizen en nogmaals huizen.

De villa waarvoor de tweezitter stilstond was tamelijk groot. Er was een garage naast gebouwd, precies groot genoeg om een auto van behoorlijke afmetingen te kunnen bevatten, en hierin stalde de Luipaard zijn eigen auto. Hij sloot de deur met den sleutel, haalde toen een tweeden te voorschijn, luisterde even met groote aandacht, en pas toen alles volstrekt stil bleef, ontsloot hij de voordeur.

Een oogenblik, nadat hij die deur weer gesloten had, bleef hij in de duisternis wachten.

Volkomen stilte heerschte in het huis.

Een oogenblik werd hij ongerust. Er zou toch niets gebeurd zijn? De anderen zouden mij toch niet voorbij zijn gereden?

Hij haalde zijn zaklantaren te voorschijn, trad toen toe op het telefoontoestel. Hij schakelde het om, zoodat het als huistelefoon was te gebruiken, nam den horen ter hand en zei heel zacht:

— Larrick, ben je daar?

Hij moest even wachten voor het antwoord kwam:

— Ja meester, wij zijn beiden hier — met hem!

— Goedzoo! Is hij in de groote kamer?

— Ja meester.

— Is hij bewusteloos?

— Hij ligt er tenminste slap en akelig bij! Het goedje in de auto is misschien wel wat sterk geweest!

— Dat doet er niet toe — ik zal hem gauw genoeg weer tot bewustzijn hebben gebracht, als ik dat wil! Gaat nu beiden maar heen. Waar heb je de auto gelaten?

— Die staat achter het huis.

— Het is goed — jullie hebben je werk goed verricht — ik ben tevreden!

— Als de meester het is — dan zijn wij het ook!

Een kort belletje, hij hing de horen op en lachte een oogenblik vergenoegd voor zich heen, met een stillen, vreemden, onhoorbaren lach.

En nu stond hij in de weer donkere vestibule te luisteren naar de zwakke geluiden in het huis.

Er werd ergens voorzichtig een deur geopend en weer gesloten. Een traptrede kraakte, toen werd er een achterdeur geopend, en weer gesloten.

Een motor begon te grommen, als een reusachtige poes, die spint in de zon, hij hoorde duidelijk inschakelen, en toen het wegrijden van de auto.

Maar hij wachtte nog wel vijf minuten, tot het volkomen stil was, voor hij zich bewoog.

Toen pas begon hij de trap te beklimmen, die naar de eerste en de eenige verdieping voerde, stond op het portaal weer eens stil, en lachte opnieuw, totdat zijn lichaam er van schudde, en toch zonder eenig geluid te maken — een afschuwelijken lach.

Hij opende een deur, tastte even met de hand rond, knipte een schakelaar om, en helder licht straalde uit een electriche kroon in een kamer, die tamelijk goed gemeubeld was.

De Luipaard keek dadelijk naar de ramen, waarvoor de gordijnen waren neergelaten, zoodat geen lichtkiertje naar buiten kon dringen. Toen pas keek hij naar de sofa, waarop een

bewusteloos man lag uitgestrekt.

En hij deed zachtjes grinnekend de deur dicht, en draaide van binnen den sleutel in het slot om.

HOOFDSTUK VII.

DE LAATSTE STRIJD.

De Luipaard ging langzaam op de sofa toe, en keek een oogenblik neer op den man die aan zijn genade was overgeleverd.

Het gelaat was strak en grauw, de oogen waren half geopend, en de oogballen een weinig terzijde gedraaid. De mond hing een weinig open, en het puntje van de tong was zichtbaar.

— Zij hebben hem leelijk aangepakt! gromde de Luipaard afkeurend. De gasdosis is misschien wel wat erg groot geweest! Nu, dat is spoedig genoeg te verhelpen!

Hij liep op een muurkastje toe, opende het, nam er een klein fleschje uit, ontkurkte het, rook er even aan, en keerde er toen mee terug naar den bewusteloozen man, om hem het fleschje onder den neus te houden.

Zoo bleef hij even staan, totdat hij zag dat de oogleden van den bewustelooze begonnen te trillen. Hij kurkte het fleschje weer en bromde tevreden:

— Zoo, vriend Raffles — nu ben je over tien minuten wel weer in staat, om mij behoorlijk

antwoord te geven op de vragen die ik zal stellen! En weet ik eenmaal wat ik wil weten — dan verdwijn je — en voorgoed! Zie je, hier dichtbij stroomt op dit oogenblik nog een klein, onbeduidend zijriviertje — eigenlijk niet meer dan een sloot! Als je hier ooit geweest bent dezer dagen, moet je gezien hebben, waarde vriend, dat men bezig is deze sloot te dempen! Ha ha! Is het geen prachtige inval? Gebonden en gekneveld, met een paar zware steenen aan je nek — en dan het water in, tot op den bodem! En over een paar dagen komen de reusachtige zandscheppers en zorgen voor je lijkwade! Geen haan die naar je zal kraaien — en zelfs mijn brave helpers zullen niet kunnen weten waar je gebleven bent. Ik alleen zal het weten!

Hij keek met een blik van verschrikkelijke zegepraal neer op zijn slachtoffer, en vervolgde zijn zonderlinge toespraak, alsof de ander hem had kunnen hooren:

— Dat is het loon voor bemoeials! John Raffles! Je hebt mij belachelijk gemaakt in de zaak

van Clifford en het diamanten halssnoer van zijn vrouw — je hebt mijn gangen durven nagaan — wie weet zou je vroeg of laat mijn geheim ontdekt hebben! En nu is het einde voor je gekomen, spoediger dan jij had kunnen denken!

Nu draaide hij zich langzaam op de hielen om, en begaf zich naar een soort van buffet, dat aan de andere zijde van de kamer stond. Het bevatte een kastje, dat blijkbaar goed afgesloten kon worden, want de Luipaard had een sleutel noodig, om het te openen.

Hij haalde er een eveneens zorgvuldig gesloten, ijzeren kistje uit, opende ook dit, en nam daaruit een zeer fijn injectiespuitje, dat hij met de grootste behoedzaamheid begon te vullen uit een fleschje, dat een groene vloeistof bevatte.

— Dat zal hem, na ons gesprek, volkomen gevoelloos maken, en niet in staat om zich te verroeren! mompelde hij binnensmonds. Dat is nog beter dan knevels en boeien! Dit zal hem zoo stijf maken als een plank en ik zal hem gemakkelijk naar het riviertje kunnen brengen.

Het spuitje was gevuld, en de Luipaard legde het terzijde en begon zich te ontdoen van zijn pruik en baard.

En een langwerpige, benig gelaat kwam te voorschijn van een geelachtige tint, met sterk vooruitspringende onderlip, en een merkwaardig laag, maar zeer breed voorhoofd.

De oogen kwamen nu nog sterker uit in dat gladgeschoren gelaat — twee zeer groote, een weinig te dicht bij elkaar geplaatst, bolle, groene oogen. En als men hem zag kon men het zich zeer wel begrijpen, dat tegen den blik uit die basiliken oogen niemand bestand was.

Hij legde baard en pruik op het buffet neer, keek op zijn horloge, en mompelde:

— Nog vijf minuten, dan hoop ik hem te kunnen ondervragen! Ik ben benieuwd wat ik uit zijn mond te hooren zal krijgen — —

Plotseling hield hij op.

Een zonderlinge gewaarwording prikkelde plotseling een van zijn zintuigen — —

Hij rook duidelijk, zeer duidelijk de lucht van een fijne sigaret!

Met een ruk wendde hij zich om, en zijn oogen puilden hem schier uit het hoofd.

Op de sofa zat Raffles, een beetje voorovergebogen, met zijn ellebogen op de knieën, in de linkerhand een sigaret en in de rechter een deugdelijke revolver, welke richting zelfs een man met minder goede oogen dan de Luipaard dadelijk zou hebben kunnen vaststellen — de

loop was onverbiddeijk recht op zijn hoofd gericht.

Hij moest zich aan het buffet vasthouden om niet te vallen, minder van schrik dan van woede, en stootte eenige onverstaanbare klanken uit, terwijl hij keek naar dat opgewekte gezicht, waarop geen spoor van bewusteloosheid of iets wat erop geleek te bemerken viel.

Wat erop te lezen was — dat was slechts belangstelling — een soort van gespannen aandacht.

En nu klonk een volkomen heldere stem, die langzaam zeide:

— Ja, zoo had ik je me wel ongeveer voorgesteld, Luipaard! Alleen je voorhoofd is nog lager dan ik dacht. Je hebt een merkwaardige tronie, werkelijk! Wil je niet wat dichterbij komen? Neen, laat je handen maar uit je zak — je hebt er alleen maar je zakmes in — je revolver heb ik je al ontrold, toen we samen voor de achterdeur van mijnheer Clifford stonden! Neem een raad van mij aan — draag, als het even te vermijden is, nooit een revolver in de buitenzak van een overjas! De tegenwoordige mode schrijft wijde zakken voor en hoe gemakkelijk is het niet, daarin de hand te dompelen en er een revolver uit te nemen!

— Vervloekt! kon de Luipaard eindelijk op schorren toon uitstooten. Je hebt me dus bedrogen!

— Wel, dat is nogal duidelijk! spotte Raffles opgewekt. Hoe ben je eigenlijk op de dwaze gedachte gekomen, dat je mij zoudt kunnen hypnotiseeren. Geloof me, waarde Luipaard, dat kan niemand! Het is herhaaldelijk geprobeerd, en altijd op een mislukking uitgelopen, eenmaal — dat erken ik ruiterlijk — heeft eens iemand mij in een soort van sluimering weten te brengen — maar dat was dan ook een Indisch Fakir van een buitengewone macht. Westerlingen zijn babies bij een Hindoe vergeleken, en beken nu maar eerlijk, dat ik mijn rol goed heb gespeeld! Het leek net echt, is het niet zoo?

— Jij duivel! bracht de Luipaard er met groote moeite uit. En het gas — hoe heb je daaraan weerstand kunnen bieden?

— O, als er werkelijk gas in een auto komt, mijn waarde heer, dan gebruik ik — natuurlijk vooropgesteld, dat ik het vooruit weet — in een vloeistof van mijn eigen vinding gedrenkte watjes, die ik in de neusgaten duw, en waardoor ik adem, den mond stijf dichthoudend. Maar dat was ditmaal volstrekt niet noodig — want je gasfabriekje werkte niet!

— Het werkte niet?

— Neen, en dat had een heel eenvoudige reden — het kon niet in werking worden gebracht! Zie je, Larrick zat niet naast den chauffeur!

Het gelaat van den Luipaard vertrok op een waarlijk afschuwelijke wijze en hij hijgde, een stap naderbij komend:

— Heeft de schurk me verraden?

— Ik weet natuurlijk niet wat hij doen zal — maar als de politie hem het vuur wat na aan de schenen legt — —

— Is hij — is hij gearresteerd! stotterde de Luipaard.

— Ja, en Mike Doolittle ook! Misschien zullen zij wel klappen — maar waarom maak je je zoo ongerust? Ze weten volstrekt niet wie je bent!

— Dat is waar! hernam de Luipaard, en een duivelsch licht kwam er in zijn oogen.

— Ik weet het maar alleen! voltooide Raffles rustig den zin.

— Ja, jij weet het alleen! herhaalde de Luipaard langzaam.

Hij was gedurende dit korte gesprek onop houdelijk wat naderbij gekomen, zijn mager hoofd was weggetrokken tusschen de schouders, en met zijn loerenden blik steeds op Raffles gericht.

Hij was nu bij de middentafel, en plotseling — met een bliksemsnelle beweging lichtte hij die tafel op aan den kant waar hij stond, zoodat zij als het ware voor een kort oogenblik een soort van schild vormde, en wierp haar toen met al zijn kracht naar Raffles.

Als deze gestaan had, zou de zaak zeker in en ommezien beslecht zijn, want hij had terzijde kunnen springen en den ander neerschieten.

Maar hij zat op een zeer lage, en zeer weeke sofa, die het snel opstaan belemmerde, en hij kreeg het tafelblad op de knieën, voor hij geheel en al overeind was. Het was een vrij zware tafel, en het gewicht deed hem een ondeelbaar oogenblik wankelen.

Voor hij zich hersteld had, had de Luipaard zich reeds op hem geworpen, met een snelheid alsof hij werkelijk zulk een roofdier was, en de pols vastgegrepen, waarin zich de revolver bevond.

Hij liet zich met zijn volle gewicht voorover vallen, dwars over de tafel heen, en Raffles begreep onmiddellijk dat hij te doen zou krijgen met een man, die veel sterker en behendiger was

dan zijn hooge en wat hoekige gestalte zou doen vermoeden.

Ofschoon hij in een zeer ongemakkelijke positie achterover lag, wist hij toch zijn pols om te draaien, en haalde den trekker over, want in de oogen van den ander had hij moord gelezen!

De trekker weigerde echter over te gaan —

— Ja, dat is aardig speelgoed, John Raffles, gilde de Luipaard. Dat had je niet gedacht, hè? Dat is nu weer een vinding van mijzelf! Dat heb ik zoo bij mijn revolver aangebracht! Ja, trek maar — trek maar zooveel je wilt! Die trekker gaat niet over, of ik zelf zou het wapen in handen moeten hebben!

Raffles ontspande onmiddellijk zijn greep om de kolf en het voor hem nuttelooze wapen, dat hij een paar uren geleden uit den zak van zijn tegenstander had genomen, viel kletterend op den grond.

Het speet hem nu, dat hij de revolver niet had aangenomen, die Brand hem had willen ter hand stellen, nadat Henderson en hij zich hadden meester gemaakt van Larrick en Mike, teneinde hun plaats in te nemen, maar dat berouw kwam wel een weinig te laat — hij was nu op zichzelf aangewezen!

Een verschrikkelijke strijd ving aan.

Het was duidelijk dat de Luipaard er alles op zette, om weer in het bezit van de revolver te komen, waarvan hij het geheim kende, en die hij dus gemakkelijk zou kunnen gebruiken.

Raffles begreep echter onmiddellijk zijn opzet, en trachtte het dus uit alle macht te beletten. Een schot zou waarschijnlijk Henderson en Brand waarschuwen, die dicht bij het huis op den uitkijk waren blijven staan, maar — dan zou het te laat zijn! Schreeuwen hielp ook weinig, want de gordijnen waren dik, en de ramen waren gesloten. En overigens — Raffles was er de man niet naar, om hulp in te roepen, zoolang hij het nog alleen afkon.

Zijn eerste werk was, de gevallen revolver zoover mogelijk met zijn linkervoet onder de sofa te duwen.

De tafel was nog steeds tusschen de beide strijdenden in, en Raffles voelde zijn pols als in een schroef geklemd. Maar hij bracht bliksemsnel zijn rechterhand omlaag, met de grootste kracht, en de scherpe tafelpunt veroorzaakte den ander zooveel pijn, toen die met kracht zijn pols trof, dat hij heel even zijn greep deed verzwakken, en de hand van Raffles was vrij.

Hij balde zijn vuist, en viel snel als de gedachte uit naar de kin van den ander.

Een tegenvaller! Want de Luipaard bleek ook de bokskunst machtig te zijn! Hij dook behendig, ontweek den slag en het volgende oogenblik ging zijn rechterhand naar zijn zak, en ditmaal hield hij een zeer groot zakmes in de hand, een knipmes, een van die gevaarlijke wapens, die men met behulp van een ring opent en die zich, eenmaal geopend zijnde, alleen maar weer sluiten door het buiten werking stellen van een pal.

Met een tijgerachtigen sprong maakte de Luipaard zich vrij, en had het volgende oogenblik het knipmes geopend.

Maar Raffles was ook onmiddellijk overeind, en toen de ander zich weer op hem wilde storten, met hoog opgeheven arm, ontweek hij den stoot, kwam achter de tafel te voorschijn, die zijn bewegingen belemmerd had, greep een stoel, en slingerde die naar zijnen tegenstander.

Maar die had het voorwerp zien aankomen, en bukte zich bliksemsnel. De stoel raakte hem slechts even aan den schouder, maar de leuning trof de electriche lamp, die rinkelend in scherven viel. Het volgende oogenblik was de kamer stikdonker. En voor het eerst van zijn leven misschien voelde Raffles iets als angst. Hij wist dat hij met een halven gek was opgesloten in een donkere kamer, en die gek had een vlijmscherp mes in de hand, kende de kamer beter dan hij, en was vast besloten, er een einde aan te maken, en Raffles naar de andere wereld te zenden. Hijzelf had geen ander wapen dan een tweeden stoel, die zich toevallig onder het bereik van zijn hand bleek te bevinden.

Hij hoorde ergens in die duisternis lachen, een duivelsch lachje van zegepraal.

De Luipaard had nu zeker gemakkelijk kunnen vluchten, daar hij op den tast wel de deur zou weten te vinden en te openen, maar hij gaf er blijkbaar den voorkeur aan, zijnen tegenstander eerst te doden, nu het hem niet gelukt was, zijn geheimen te rooven.

Het was alsof zijn instinct Raffles waarschuwde, dat hij den stoel moest opheffen, want bijna op hetzelfde oogenblik voelde hij een hevigen schok, hij hoorde een knappend geluid, dadelijk daarop gevolgd door een woesten vloek. De punt van het mes had zeker het hout getroffen, het lemmet was afgeknapt — de Luipaard was ontwapend.

Met een heldere lach wierp Raffles de stoel uit zijn handen, sprong blindelings vooruit, kreeg iets in zijn armen beet, en had het volgende oogenblik den ander bij de keel gegrepen. Ja inderdaad, de Luipaard was een zeer krachtig, welgeoefend man, die bovendien streed

om zijn bestaan! Zijn vrije linkervuist beukte uit alle macht op de korte ribben van Raffles, maar deze ging aanstonds „in de clinch”, zooals het met een vakterm luidt, en drukte met zijn arm dien lastigen vuist tegen zijn lichaam! Om en om rolden de mannen, nu en dan tegen een meubel stootend, nu eens op den vloer, dan weder half over de sofa gebogen, totdat, in den loop van dien zonderlingen rondedans, de beide worstelende weder in de buurt van het buffet kwamen.

Raffles gevoelde zich door twee ijzeren vuisten achterover drukken, en zijn rechterhand zocht een oogenblik steun bij het buffet.

Zijn vingers kwamen terecht op iets kouds — en hij lachte zachtjes.

Hij had het injectiespuitje tusschen zijn vingers, waaraan de Luipaard zooveen een deel van zijn alleenspraak had gewijd.

Hij bedacht zich niet, maar nam het ding op, greep met zijn linkerhand den ander in de borst, en stak op goed geluk in de ondoordringbare duisternis het spuitje met zijn scherpe punt vooruit.

Het moest den ander in den hals of in de hand getroffen hebben en hij begreep het ook blijkbaar aanstonds, want hij slaakte een dierlijken kreet van woede, en sloeg in het wilde met zijn gebalde vuisten rond, herhaaldelijk het buffet rakend, want Raffles hoorde tot tweemaal toe het rinkelen van glaswerk.

Hijzelf was achteruit getreden, hijgend en bezweet, tot in een verren hoek van het vertrek, en wachtte.

Hij behoefde niet lang te wachten.

Een oogenblik daarna dreunde de vloer onder den val van een zwaar lichaam.

Een zucht — en dan stilte.

En nogmaals heeft het spreekwoord zich bewaarheid, dat wie een kuil graaft voor een ander, er menigmaal zelf invalt! merkte Raffles wijsgeerig op. En nu zullen wij eens zien hoe de zaken hier eigenlijk staan.

Hij haalde zijn zaklamp te voorschijn, die gelukkig niet beschadigd was tijdens de worsteling, en bij haar licht zag hij hoe de Luipaard met het gelaat voorover als een gekruisigde op de vloer lag uitgestrekt.

Hij wentelde hem met den voet om, en zag toen, dat het spuitje den man in den hals geraakt had.

Het was dus niet te verwonderen, dat het bedwelmend middel zoo snel had gewerkt.

De hand van den man bloedde. Scherven

lagen op den grond. Hij had een vaas stukgeslagen, die op het buffet stond.

Raffles verbond die hand zoo goed mogelijk met behulp van een schoon servet, dat hij in het buffet vond, keek nog eens in het starre gezicht, raapte het spuitje op, dat nog een weing van de vloeistof bevatten, drukte er iets van uit op een schoteltje, rook en proefde er heel voorzichtig aan, en zeide toen schouderophalend:

— Nu, daar is hij een heel etmaal mooi mee! Een sterk geconcentreerde oplossing van cocaïne! Des te beter — dan kan hij ook rustig hier blijven, totdat de politie onzen man komt inrekenen! Ik heb nu andere zaken te doen, die geen uitstel dulden!

Hij trok zijn kleederen recht, maakte zijn boord weer vast, strikte zijn das, trok het beweginglooze lichaam van den Luipaard naar de sofa en legde hem daarop neer, en toen pas verliet hij het vertrek, ging de trap af, alles bij het licht van zijn zaklantaarn en toen hij eenmaal buiten was liet hij een kort signaal hooren, dat binnen weinige oogenblikken als het ware een auto te voorschijn tooverde, waarin Henderson en Brand gezeten waren.

— Wij maakten ons al ongerust Edward! begon Brand, naar de tamelijk gehavende kleederen en den schram over het voorhoofd van Raffles ziende.

— Het had niets te beteekenen, Brand! antwoordde Raffles kortaf. De man ligt bewusteloos in de kamer daarboven. Het was zijn eigen middel, dat hem in dien toestand bracht. Wij hebben een vollen dag volstrekt niets van hem te vreezen — en zullen ons dien tijd ten nutte maken! Rijdt onmiddellijk eerst naar huis om daar het een en ander te halen wat wij noodig zullen hebben, en dan naar het oude klooster!

Brand keek hem even aan, maar hij begreep aanstonds!

Het was omstreeks drie uur in den nacht, toen Raffles en Brand, terwijl Henderson achterbleef, kropen door het ternauwernood afgekoelde gat, hetwelk zij met behulp van zuurstof en na een arbeid van vier uren hadden gebrand in de stalen afsluiting van de geheime gang, die het huis van den Luipaard moest verbinden met den diepen kelder onder het klooster.

En zooals Raffles ook niet anders verwacht had — na vijf minuten gaans door de tunnel kwamen zij inderdaad uit in den kelder onder het huis van een der gevaarlijkste misdadigers, die Londen heeft gekend, al heeft zijn rijk gelukkig maar zeer kort geduurd.

Zij slopen langs de keldertrap naar boven en kwamen al op een zeer gemakkelijke wijze aldus in huis.

De Luipaard, wie hij dan ook zijn mocht, was een schrander man, want het bleek al spoedig, dat alle deuren en ramen die naar buiten voerden, voorzien waren van veiligheidsinrichtingen en alarmsignalen — behalve juist die eene deur naar den kelder, die hij waarschijnlijk onaantastbaar had geacht!

Het bleek dat er slechts een enkele bediende in huis was, die in een kleine kamer sliep op de eerste verdieping.

Raffles liet den man kalm slapen, daar hij wel begreep, dat de man volstrekt onkundig was van het dubbelleven van zijn zonderlingen meester, en onderwierp de geheele woning aan een zeer nauwkeurige inspectie. Hij was echter genoodzaakt, eerst heel wat elektrische draden door te snijden, want het was wonderlijk om te zien, hoezeer de Luipaard die kostbare ontdekking van den mensch had uitgebuit ter bescherming van zijn brandkast, ja zelfs van zijn schrijfbureau!

Na een arbeid van een uur had Raffles de geheime vakken van dat bureau geopend, zoo wel als de brandkast, en daarin onder meer gevonden, wat hij er ook wel wist aan te zullen treffen — juweelen en kostbaarheden, ontroofd aan menschen, die de Luipaard had weten te hypnotiseeren.

In de brandkast vond hij echter ook een vrij groot bedrag aan contanten, en hij maakte alles buit, behalve de effecten, die hem gevaarlijk zouden kunnen worden.

Het was nog lang geen dag toen de beide mannen, nadat Henderson gewaarschuwd en weggezonden was, het huis langs de voordeur verlieten.

En toen pas wisten zij ook waar zij waren!

Het huis stond in de King Edward Street — en naast de deur was op een koperen bordje de naam te lezen — Dr. E. M. Crysler.

En het was ongeveer zeven uren in den morgen, toen, na een anonieme waarschuwing, een patrouillewagen van de politie voor de pas gebouwde villa in het noorden van de stad kwam aanrijden, en men den gevaarlijken dokter nog altijd in bewusteloozen toestand op de sofa aantrof.

Een paar dagen later begon het proces. Crysler begon met te ontkennen, maar hield dit niet lang vol. De bewijzen tegen hem waren al te sterk, en toen ook nog de lafhartige Doolittle door den mand viel, en gewaagde van de ge-

heime opdrachten en de telefonische boodschappen, toen men het lijk van Mushgrave uit de diepe put ophaalde, — toen viel Crysler door de mand. Hij bekende.

Maar zijn aardsche straf heeft hij nooit ondergaan, want tijdens de laatste rechtzitting wist

hij bliksemsnel een vergiftigde pil in te slikken, die hij in de voering van zijn goed had verborgen en hij stierf weinige seconden later, en boette, althans hier op aarde aldus zijn misdaden.

De volgende aflevering bevat:

De Millioenenjacht

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885